Jörn Farrow's U-Boot-Abenteuer

40 Dpf.

110

Im Krater von Martinique

Aventurile submarinului DOX

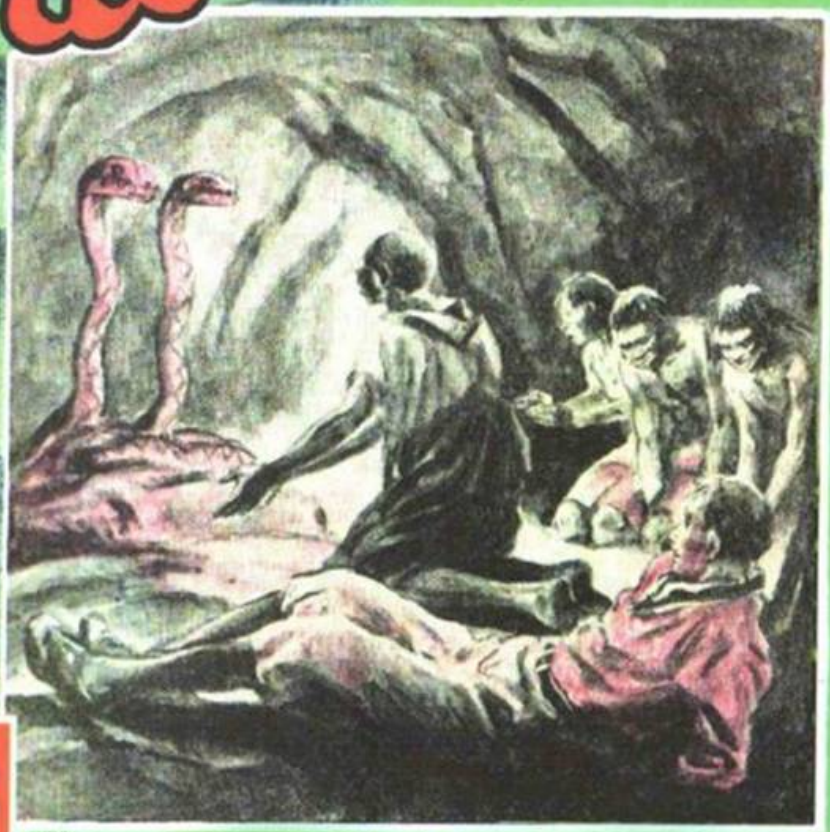

SERIE NOUĂ

252

În craterul din Martinica

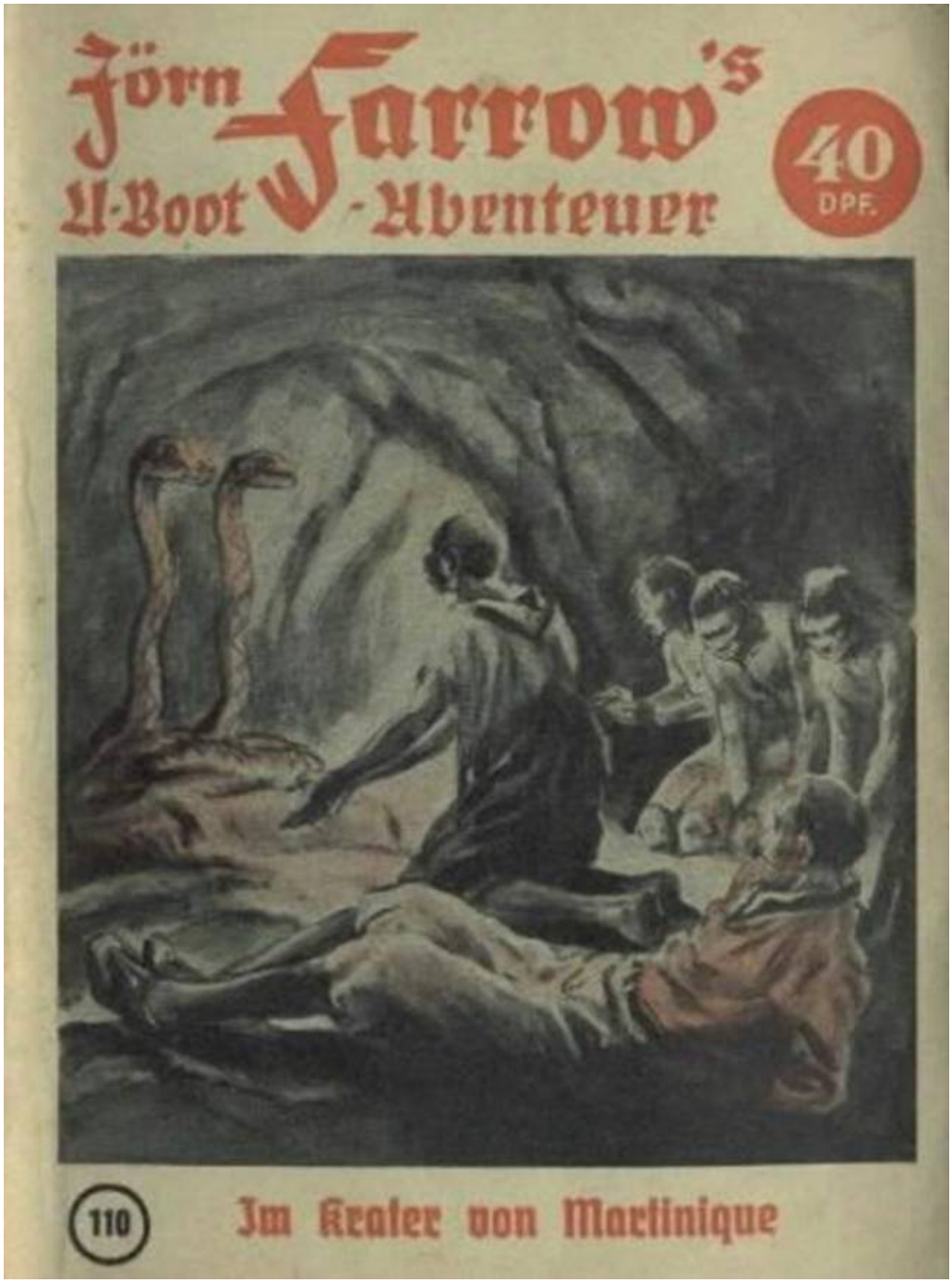
Jörn Farrow's
U-Boot-Abenteuer
40 DPF.
110
Im Krater von Martinique

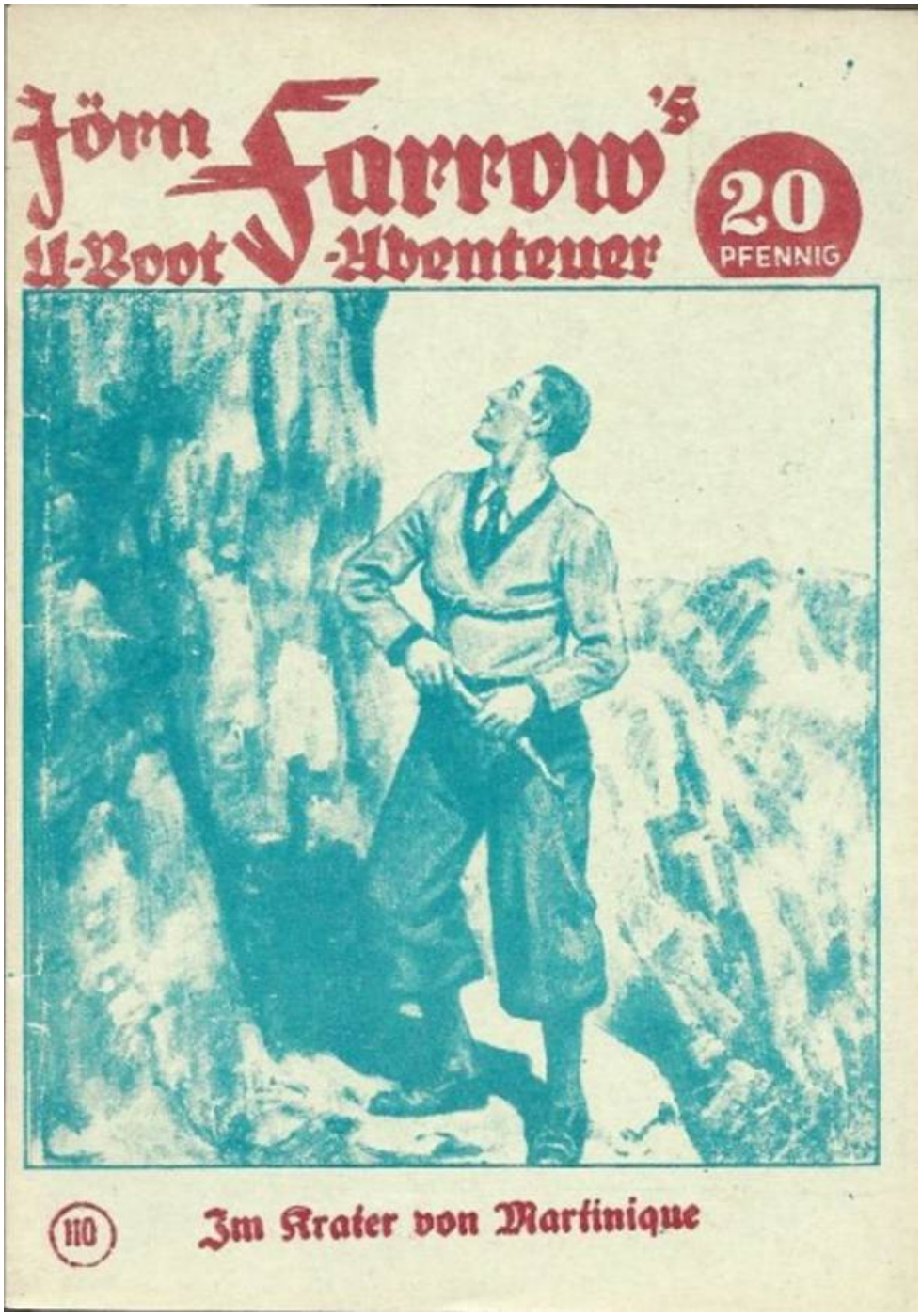

CAP. I. HOŢUL LOUIS

Noaptea era atât de minunată încât George Farrow, fiul căpitanului Farrow şi prietenul său Petre uriaşul, stăteau şi priveau la pupa submarinului, aproape cu evlavie, cerul spuzit de stelele Sudului.

George compara panorama stelară a Sudului cu cea a patriei sale, din nordul îndepărtat, neputându-se reţine să nu constate că oricât de măreaţă ar fi bolta sudică, ascundea în potenţialitate pericole pe care abia puteai să ţi le imaginezi.

Petre nu ştia ce răspuns să-i dea întrucât această abordare filozofică îi era total străină. Pentru el contau faptele concrete şi lucrurile palpabile din imediata sa apropiere.

Aşa că se mărgini să spună doar "Hm" după care continuă după un răstimp :

- Aceşti blestemaţi de ţânţari mizerabili ! Nu numai că te muşcă, dar duc cu ei şi germenii malariei. Aproape că regret muştele din patrie, domnule George !

În acelaşi moment ceva se ciocni de balustrada Doxului. Cât ai clipi au sărit amândoi în picioare şi-au alergat la bastingaj, petre aplecându-se numaidecât peste balustradă, tocmai la timp pentru a prinde o barcă care era pe punctul de ase pierde iarăşi în larg.

Din cauza întunericului atotcuprinzător nu se putea recunoaşte de îndată dacă ambarcaţiunea era echipată sau nu. George-şi duse de aceea imediat mâna la brâu pentru a-şi scoate lampa de buzunar şi lăsând apoi fascicolul de lumină să cadă asupra bărcii agăţate de Petre.

Pe fundul bărcii se vedea nemişcată o siluetă, un negru tânăr îmbrăcat doar c-o pereche de pantaloni închisă la culoare. Făptura întinsă în faţa lor nu dădea niciun semn de viaţă.

- Oare mai este încă în viaţă ? şopti George.

- Ne vom da seama de asta îndată, veni răspunsul timonierului.

Petre legă otgonul ce spânzura peste bordura submarinului de bastingaj şi coborî în barcă. Îl cercetă repede pe negru, după acre spuse c-o voce domoală adresându-se prietenului său :

- Inima-i mai bate, ce-i drept slab, dar bate ! Cred că doctorul Bertram îl va putea scăpa. Ia prinde aici, domnule George !

Petre-l ridică pe cel leşinat, cu grijă în sus, ceea ce nu era tocmai uşor, ţinând cont că barca se legăna făcându-l să-şi piardă aproape echilibrul. Tânărul îl ajută pe prietenul său şi negrul fu întins pe puntea Doxului. De-abia apoi George dădu fuga în turn şi-l strigă pe doctorul Bertram.

Acesta se şi apucă imediat să-şi cerceteze pacientul.

- Este foarte slăbit şi secătuit de puteri, constată el imediat, adresându-se lui Petre. Rogu-te Petre, adu de la bucătărie o ceaşcă fierbinte de supă de carne pe care mă voi strădui să-l fac s-o-nghită.

Doctorul Bertram îi frecă fruntea şi tâmplele negrului cu esenţe puternice pentru a-l readuce în simţiri. Acest lucru se şi întâmplă până la urmă, pentru că negrul deschise ochii deodată, privind deconcertat în jurul său, întrucât nu-şi dădea seama prea bine unde se află. Îşi împreună mâinile rugător, spunând c-o voce slabă :

- Îndurare Messieurs, nu sunt vinovat ! N-am furat eu statuia, am găsit-o numai. Vă rog să mă credeţi !

Căpitanul Farrow, care fusese încunoştiinţat de către unul dintre marinari despre ce se-ntâmplă la bordul vasului său, merse la infirmerie, se apropie de doctorul Bertram şi-i şopti acestuia :

- Pare a veni din Martinica, unde a fost acuzat pe nedrept de furt. În plus, pare să se fi bucurat de o educaţie foarte bună, întrucât

vorbeşte excelent franceza.

Dacă până acum căpitanul se folosise exclusiv de limba germană acum se adresă în limba franceză negrului revenit din starea de inconştienţă.

- Ai fost acuzat de furtul unei statuete şi n-ai făcut decât să dai întâmplător de asta ? Ce fel de statuetă şi unde ai găsit-o ? Fii liniştit, nu te mai găseşti în Martinica, ai fost găsit plutind inconştient într-o barcă pe mare.

Petre se apropie cu supa fierbinte pe cae doctorul i-o luă din mână şi-i dete bolnavului să-nghită cu linguriţa. Ochii negrului se plimbă de la un camarad la altul, plini de curiozitate.

După c eceaşca fu golită, omul înghiţi de câteva ori adânc, după care spsue, zâmbind slab :

- Mulţumesc, Messiuers. Mă numesc Louis şi tatăl meu posedă o mică plantaţie în apropiere d Mont Pelee, un vulcan mare, acum stins din fericire. Colindând adesea împrejurimile, întrucât iubesc natura şi studiez flora şi fauna, m-am urcat şi pe creasta vulcanului şi chiar am îndrăznit să cobor puţin în interiorul craterului. Acolo am găsit o mică statuetă, complet acoperită de praf şi cenuşă vulcanică. Statueta personifică un şarpe, dar unul pe care nu l-am mai văzut niciodată pe insula noastră. Am luat statueta acasă şi spălând-o am constatat spre surprinderea mea că era făcută din aur masiv. În Saint-Pierre am arătat statueta unui negustor bogat, pe numele său Jaques Matin, care a afirmat ulterior, după ce înştiinţat poliţia, că eu i-aş fi furat-o înainte cu un an. Asigurările şi afirmaţiile mele, care precizau că am găsit statueta din întâmplare, n-au găsit niciun ecou. Poliţiştii au vrut să mă bage la închisoare. M-am smuls din puterea lor, ascunzându-mă într-o grădină din afara oraşului până seara, când am luat o barcă căutându-mi scăparea pe mare. Două nopţi şi-o zi am tot vâslit până ce mi-a venit rău. Trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa, dar în cele din urmă am fost salvat de dumneavoastră. Pentru asta vă mulţumesc din inimă şi sper să mă credeţi că nu sunt hoţ.

- Noi te credem, Louis, răspunse căpitanul prietenos căci, cunoscător subtil al caracterului oamenilor realizase că acesta spunea adevărul. Mă interesează şi pe mine statueta descoperită. Cum arăta şarpele acela ? Avea cumva sub cap o platoşă mai umflată care-i acoperea gâtul ? Spune dacă şarpele semăna cu o cobră.

- Nu Monsieur ! Nu, şarpele nu arăta aşa, dar avea un cap triunghiular. Finisajul figurinei era în sine o operă de artă, lăsând la o parte vechimea şi materialul din care era făcută.

- Şi-n ce mâini a ajuns această figurină astăzi ? vru să ştie Farrow.

- Jaques Matin, negustorul cel bogat a intrat în posesia sa, spuse negrul pe care doctorul Bertram voia în continuare să-l doftoricească cu o a doua cană de supă, pe care Petre tocmai o adusese din bucătărie.

- N-ar fi mai bine să debarcăm puţin pe insula Martinica, domnule căpitan ? întrebă doctorul. Poate că vom mai găsi în craterul vulcanului şi alte lucruri interesante. Mă gândesc , înainte de toate, la străvechiul cult Vodoo al negrilor pe care l-au adus cu ei din Africa, încă de pe vremea când erau folosiţi ca sclavi.

George care era numai ochi şi urechi, înterveni furtunos în discuţie :

- Poate că vom mai găsi în crater şi alte statuete de acest fel, tată. Bineînţeles că trebuie să mergem la acel Matin, pentru ca Louis să reintre în posesia statuetei sale. Negustorul pe deasupra l-a învunuit pe Louis pe nedrept de hoţie.

- Nu e exclus ca acest Matin să fi fost vreodată în posesia statuetei de aur, George, spuse Farrow şi ulterior aceasta să-i fi fost furată.

Hoţul poate c-a sfârşit el însuşi în interiorul craterului, întrucât n-a mai apucat să valorifice statueta. Acolo a găsit-o Louis, iar Matin a presupus, cum era şi normal, că Louis a fost autorul furtului.

Doctorul zâmbi pe sub mustaţa, zicând :

- Nu prea cred ca un hoţ pentru a scăpa de un obiect pe care nu-l poate folosi, se urcă cu el pe munte. Ar fi putut să arunce pur şi simplu figurina în mare. Cred că domnule George are o bănuială întemeiată ! În adâncurile craterului vom găsi probabil resturile unui templu străvechi, ceea ce nici n-ar fi exclus.

Sunt prin urmare pentru debarcarea pe insulă, deşi va trebui să fim prevăzători, întrucât Martinica e o posesiune franceză. Pe Matin nu-l vom putea trage la răspundere fără a veni în contact cu autorităţile franceze.

- Ai spus lui Matin şi poliţiştilor Louis, că ai găsit figurina în adâncurile craterului ? întrebă căpitanul.

- Nu, n-am făcut-o Monsieur. Am menţionat doar c-am găsit-o în munţi şi atâta tot. N-am pronunţat numele de Mont Pelee. Este cunoscut peste tot că eu cutreier toate aceste locuri, am oferit adesea câtorva negustori, animale prinse de mine, mai cu seamă insecte, dar şi câteva monstre de minereuri pe care le găseam. Prin asta îmi câştigam singur banii de care aveam nevoie pentru a-mi cumpăra ustensilele necesare întreţinerii propriei mele colecţii.

- Un adevărat cercetător al naturii, zâmbi doctorul Bertram. Asta-mi place. Fireşte că trebuie să-i dovedim nevinovăţia domnule căpitan, altfel Louis, nu mai poate merge pe insulă şi tot ce-a agonisit el, este pierdut, inclusiv casa părintească.

- Dacă vom găsi în crater, urmele vreunui templu străvechi, atunci Louis, va putea să-i conducă pe poliţişti acolo prin asta, demonstrându-şi nevinovăţia, fu de părere căpitanul. Numai de-am găsi un golf, în care să putem acosta. Cunoşti vreun loc potrivit pentru submarinul nostru, Louis ? Trebuie să-ţi spun că nu te afli pe-o navă de linie, ci pe un submarin.

- Acum ştiu cine sunteţi, Monsieur căpitan ! Şi mai ştiu şi de ce nu vreţi să fiţi văzuţi de către francezi. Sunteţi căpitanul german de submarin Farrow ! Am şi citit despre dumneavoastră !

Căpitanul înclină doar capul şi spuse :

- Ai dreptate, tinere, mă numesc Farrow. Acum că ştii, că suntem în permanenţă căutaţi de către francezi, vei înţelege de ce nu vrem să fim văzuţi pe insulă. Aşadar, va trebui să ne duci într-un loc de pe coastă, unde Doxul nostru nu va putea fi descoperit.

- Monsieur căpitan, nici nu ştiu cum v-aş putea mulţumi ! exclamă tânărul negru. Vreţi să vă expuneţi pe dumneavoastră şi

echipajul unui mare pericol şi totul de dragul meu, ceea ce nu voi accepta. De aceea oriunde mă veţi debarca pe uscat va fi bine ! O să răzbat eu cumva mai departe. Voi găsi o posibilitate să-l încunoştinţez pe tatăl meu, pe unde mă aţin şi cum trăiesc. Poate că-şi va vinde chiar plantaţia şi va veni la mine. În America de Sud, de exemplu, nimeni nu-mi va putea face niciun rău, şi nici n-am să fiu descoperit de autorităţile din Australia.

- Dar nici nu începe discuţie, tinere ! strigă râzând căpitanul. Onoarea ţi-e în joc şi trebuie reparată, tocmai în faţa acelora care au încercat să-i dăuneze. Pe de altă parte, ne-ai făcut pe toţi curioşi cu povestea aceea cu craterul. Dacă ne vei putea conduce într-un golf ascuns, nu mai este niciun pericol pentru noi. Deci cunoşti un astfel de loc pentru adăpostirea vasului nostru ?

- Chiar în aproierea plantaţiei tatălui meu se găseşte un golf ascuns şi bine adăpostit, care se-ntinde nult în interiorul uscatului stâncos. Pânăn vârful muntelui Mont Pelee nu-i prea departe de-acolo.

- Peste cinci ore vom ajunge la insula Martinica, stabili căpitanul, durata călătoriei. Până atunci poate că-ţi vei reveni măcar atât în puteri, Louis, să ne conduci până acolo. Până la răsăritul soarelui mai sunt încă două ore. Vom putea ajunge încă azi la gura vulcanului. Dacă luăm câteva frânghii solide, ne vom putea asigura atunci când ne vom lăsa în adânc. Urcuşul e posibil, chiar şi pe-ntuneric, pe muntele cu pricina ?

- Se poate, pentru că cunosc drumul foarte bine. Să sperăm că nu vom da de poliţişti în aproiere, care să-mi pândească intrarea pe proprietatea tatălui meu. E de presupus că-n primul rând la el m-aş putea refugia.

Căpitanul Farrow recunoscu justeţea obiecţiilor tânărului negru şi de aceea spuse :

- La lumina zilei ne vom feri s-apărem. Pe timpul nopţii probabil că poliţiştii vor aprinde un foc de lagăr, pe care o să-l descoperim din vreme. o să ne descurcăm la faţa locului, văzând şi făcând!

Negrul îşi exprimă încă o dată mulţumirea că Farrow împreună cu echipajul său îşi menţin intenţia de a-l însoţi în interiorul craterului. Circulau de fapt mai multe zvonuri necurate dar el unul nu era superstiţios şi nu se temea de ele.

- Aceste zvonuri au un anumit temei, cu proiecţie în trecut, dacă poţi să mă-nţelegi ce vreau să spun Louis, continuă doctorul Bertram gânditor. Unora le convine să lase asemenea impresie chiar aşa-ziselor fantome!

- Se mai spune că-n adâncul craterului au dispărut oameni, continuă Louis. Au fost observate flăcări pe munte. Eu n-am fost martor la aşa ceva, poate şi pentru că mă culcam foarte devreme. Doar pentru a prinde fluturi de noapte mai hoinăresc uneori pâna-n zori. În acest caz sunt mult prea preocupat pentru a mai da atenţie celor ce se petrec pe craterul cu pricina.

- Pot fi doar simple zvonuri, spuse Farrow. Dar oricum au fost explicaţii de orice fel cu privire la cauza acestor fenomene ?

La răspunsul evaziv al tânărului, căpitanul îl întrebă unde e amplasat golful de care spunea, întrucât dorea să dea ordine pentru a

schimba cursul de navigaţie al submarinului.

- La marginea dinspre est a insulei se află şi golful, răspunse tânărul negru. Oate că vreo şase kilometri în adâncime în raport cu Saint- Pierre.

- Asta e-n favoarea noastră pentru că nu mai suntem nevoiţi să înconjurăm insula, putem să ne îndreptăm direct spre golf.

Dorindu-i grabnică însănătoşire, căpitanul îşi luă rămas bun de la Louis, părăsind împreună cu camarazii infirmeria, lăsându-l pe bolnav în grija doctorului Bertram.

Pe culoar, George îl întâlni pe tatăl său, mărturisindu-i bucuria ce i-o pricinuia plănuita expediţie pe insulă şi craterul vulcanului stins de pe aceasta. Fu de părere că-n privinţa zvonurilor despre stafii, ceva bun tot rămăsese.

- Deci tu-l crezi pe tânărul negru, în privinţa statuetei găsite ? concluzionă George.

- Pe deplin, răspunse căpitanul. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că statueta a putu ajunge în interiorul craterului, tot dusă de oameni. Poate că doctorul nostru are dreptate când afirmă că e vorba de reminiscenţa unui cult al negrilor, cultul Vodoo. Se ştie că şi-n tahiti negrii au păstrat tradiţia acestui cult pe care l-au adus din Africa de pe vremea când aveau statutul de sclavi.

- Eu sunt convins că vom da de lucruri misterioase, fu de părere George imediat. Poate că tocmai în interiorul craterului să mai locuiască urmaşi ai acelor negri care au fost aduşi din Africa ca sclavi.

- Asta ar fi cam prea mult, George, surâse căpitanul. Eu cred mai degrabă că şi alţi locuitori ai insulei au găsit în crater obiecte de valoare pe care să le-ncerce mai târziu să le valorifice. Că treaba asta se putea face cel mai bine noaptea şi că nimeni nu era interesat să fie deranjat în toiul ocupaţiei, se-nţelege de la sine.

- Dacă-i aşa cum spui tu, tată, ar putea ca să se găsească şi albi, observă cu judiciozitate George.

Căpitanul aprobă ideea fiului său. Cu viteză sporită Doxul luă direcţia spre insula Martinica. George fispăru în cabina sa pentru a mai prinde câteva ore de somn. Voia ca la debarcare să fie proaspăt şi gata de acţiune. Curând şi adormi, şi cu acest prilej visă însă sumedenie de primejdii care-l pândeau în interiorul craterului. Când Petre îl trezi a doua zi dimineaţă, tânărul era scăldat în sudoare, aşa cum se-ntâmplă cu majoritatea oamenilor chinuiţi de coşmare.

George sări drept în sus din hamacul său, se spălă cu grijă şi se îmbrăcă. Când intră în sala de mese, căpitanul, primul ofiţer Rindow şi doctorul bertram îşi luau deja cafeaua de dimineaţă.

- Arăţi cam obosit astăzi, remarcă căpitanul. N-ai dormit bine ?

- Am avut coşmare, dar acum mă simt bine, răspunse George. Louis şi-a revenit cât de cât ?

- Este deja-n sala de mese a echipajului şi i-a uimit pe toţi cu apetitul său, râse doctorul. Negrii pot mânca enorm la o masă. De asta m-am convins odatăla o vânătoare.

George râse şi el, remarcând că speră să nu mănânce însă atât de mult încât să-l îngreuneze într-atâta încât să-l împiedice să urce pe Mont Pelee.

- Louis o să reziste, fii pe pace, răspunse doctorul Bertram.

Este de mirare cât de repede şi-a revenit după postul forţat la care a fost supus.

De-ndată ce camarazii au terminat cu micul dejun, s-au urcat pe punte. La orizont se putea distinge deja conturul unei insule.

- Acum poate să urce şi Louis pe punte, spsue căpitanul. Trebuie doar să ne arate exact unde se găseşte golful. Să sperăm că nu se găsesc în apropiere prea multe stânci şi recife !

CAP. II. ÎN DRUM SPRE CRATER

Louis, tânărul negru apăru în turn :

- Suntem sau nu pe drumul cel bun, Louis ?

- Da, domnule căpitan, ţinem cursul cel bun ! Ne îndreptăm spre golful căutat, de care v-am spus.

- E presărat drumul nostru cu multe recife sau stânci ?

- Marea n-are stânci în porţiunea asta şi este destul de adâncă. Se poate naviga fără teamă.

- Vom încetini puţin viteza, totuşui, spuse Farrow, dând imediat ordinele necesare.

Prin ocheanele de bord camarazii au putut privi ţărmul de care se apropiau tot mai mult. În portul Saint-Pierre nu se vedea nicio luminiţă, deşi camarazii s-au străduit să privească cu ocheanele de noapte, tot ce se mişca acolo. Satisfăcut, George remarcă :

- Ne-am ales cel mai propice timp pentru debarcare. Pe străzile oraşului nu pare să fie niciun om şi chiar şi-n port totul este liniştit. Dar uite acolo Mont Pelee ! Ne aşteaptă ceva urcuş, nu glumă !

- Mont Pelee are 1350 metri înălţime, spuse doctorul Bertram. M-am uitat chiar acum în atlas. Dar sper să nu fie nevoie să urcăm chiar până-n vârf. Chiar şi pe pantă, mai sunt guri de vulcan stinse, deci cratere, aşa cum tocmai am citit.

- Monsieur doctor are dreptate, încuviinţă tânărul negru, înclinând capul. Gura de crater în care am găsit eu şarpele de aur nu se găseşte chiar în vârf ci câteva sute de metri mai jos.

George privi prin ochean cu atenţie vârful muntelui. Deodată se întoarse spre cei ce-i stăteau în apropiere.

- Cred c-am văzut deasupra o geană de lumină. Era o lumină pală şi oarecum tremurătoare.

- Pală spui ? întrebă doctorul bertram îndată şi-şi îndreptă binoclul într-acolo.

După un timp începură din nou să dialogheze :

- Acum am văzut şi eu lumina. Doar pentru câteva secunde. Fâşia de lumină ar putea proveni de la o lampă de buzunar, probabil un om îşi caută drumul prin munte.

- Poate că e un poliţist, îi veni lui George explicaţia fenomenului. Louis n-a spus nimic de fapt nimănui unde a găsit şarpele de aur. Prin întrebări meşteşugite însă, puse tânărului sau plantatorului, acesta ar fi putut afla că fiul său făcea adeseori plimbări şi ascensiuni pe Mont Pelee. De aici şi până la concluzia că statueta a fost găsită în munţi sau în gura unui crater nu e decât un pas.

Căpitanul aprobă această versiune, sub rezerva că un poliţist sau poliţia în general, n-ar întreprinde acum, după mai multe zile, tocmai noaptea cercetări vizându-l pe cel dispărut.

George trebui să-i dea dreptate tatălui său, dar nu pierdu din vedere nici vorbele doctorului Bertram. Poate că acolo, în gaura craterului, avea loc o ceremonie a cultului Vodoo, serbată de negrii aşa cum se întâmplase, pentru slăvirea Mambei, şarpele de aur, cu prilejul aventuri din Mozambic. Ştii din propria experienţei cât de periculos este să fii spectator la astfel de festivităţi dar nu se temea de pericole.

- Monsieur căpitan, ne-ndreptăm direct spre golf, , spuse-n acelaşi moment tânărul negru, sustrăgându-l pe George de la gândurile sale în legătură cu ceremonia cultului Vodoo.

Un punct întunecat apăru între stânci fu desemnat de către Louis ca fiind tocmai intrarea în golf.

- Este întortocheată intrarea asta-n golf, Louis ? Nu sunt priponite prin apropiere diferite ambarcaţiuni pescăreşti ?

- N-am văzut pân-acum nicio barcă de pescari, răspunse musafirul negru .... Cred, mai degrabă că de golful îsta se tem locuitorii insulei mai dihai decât de dracul şi asta din felurite motive.

- Oricum, trebuie să fie foarte prudenţi ! spuse Farrow. Poate că obişnuiesc să coboare-n spre golful ăsta băştinaşii care vin de pe Mont Pelee şi noi să n-avem deloc cunoştinţă de faptul acesta.

Când Petre auzi ultimele cuvinte ale căpitanului coborî, fără a mai aştepta alte sfaturi, în interiorul submarinului şi-şi scoase la iveală pentru el şi George carabinele.

Se gândea că astfel vor putea răspunde mai bine, cu foc, dacă vor fi nevoiţi s-o facă. Pistoalele nu le considera suficient de eficiente în acest caz. Căpitanul scutură numai din cap când îl văzu pe timonierul său cu armele, dar nu făcu niciun comentariu. Îşi propuse încă să vegheze să nu se facă uz de ele, în mod nesăbuit, deşi avea deplină încredere în discernământul lui Petre.

Căpitanul ordonă să fie puse-n funcţiune amortizoarele pentru ca subamrinul să se poată apropia repede şi fără zgomot.

Cu atenţie, toţi cei ce stăteau în turn priveau acum direct în faţă. Cu cât mai repede se apropia ţărmul înalt de vreo opt metri, cu atât mai întunecate le păreau stâncile din faţă, dar ceea ce era important, izbutiră să aibă mereu în faţa ochilor, îmbucătura golfului, în care submarinul îşi căuta acum adăpost.

Doxul lunecă silenţios în micul intrând al golfului.

- Puteţi merge liniştiţi până la celălalt capăt al golfului, îi spuse pe un ton scăzut Louis, căpitanului. Apa se menţine peste tot la fel de adâncă.

- Să sperăm că nu mai dăm pe aici d eun alt vac, îşi exprimă căpitanul cu voce tare o altă grijă care îl măcina de-o bucată de vreme.

După o călătorie de vreo zece minute, făcând multiple cotituri, sub conducerea ofiţerului de la cârmă, Plundow, Doxul ajunse nevătămat la capătul golfului, care avea o formă circulară. Între timp, Plundow îşi manevra în aşa fel vasul încât putea oricând păsări golful, fără dificultăţi. Merse de-a îndărătelea până la ţărm, astfel încât camarazii să poată debarca fără să fie nevoiţi de-a folosi barca de aluminiu. Chiar dacă pereţii malului erau abrupţi, nu până într-atâta,

totuşi, încât să nu poată pune piciorul şi să nu reuşească să se caţere deasupra. Peste tot erau crăpături în stânci care puteau servi unui asemenea scop.

În afară de tânărul negru, doar George şi Petre, alături de doctorul Bertram şi de căpitan aveau de gând să debarce.

Petre luase cu sine o funie din cânepă de Manila foarte trainică şi lungă, deşi parcă destul de subţire, pe crae şi-o aruncase neglijent pe umăr ca unul dintre alpiniştii versaţi care tocmai vrea să întreprindă o ascensiune.

La carabine renunţase. Dacă era să ajungă la o încăierare, sau erau nevoiţi să se apere, pistoalele ar fi fost suficiente, după părerea căpitanului.

Împotriva poliţiei locale, nu aveau oriucm de gând să pornească, rămânea doar posibilitatea să se ascundă cât mai bine pentru a nu fi descoperiţi. Louis arătă spre o cărare, care porbnea chiar de la liziera muntelui.

- Pe aici trebuie să ne începem urcuşul, Monsieur căpitan, spuse el. Drumul se lărgeşte sus şi duce mai departe.

- Rămâne pe tot parcursul la fel de abrupt ? vru să ştie Farrow.

Negrul scutură din cap.

După ce primii metri fură parcurşi, Louis întrebă dacă putea s-o ia înainte, întrucât cunoştea drumul şi pe întuneric, în timp ce George, care mergea acum în frunte, trebuia să-şi găsească calea tot timpul prin pipăit.

- N-am nimic împotrivă, dar fi atent să nu dai peste vreun poliţist. Poate că totuşi ar fi mai bine să vii imediat după George. În felul acesta poţi să-i spui ori de câte ori apare un impediment în cale şi în acelaşi timp să fii protejat. Înainte deci ! Vrem să fim la marginea craterului când va răsări soarele !

George se afla mereu în fruntea micului grup care urmărea cărarea abruptă. Drumul nu era lipsit de pericole, din cauza brumei de dimineaţă care umezise bine cărăruia făcând-o alunecoasă şi pe alocuri mocirloasă. George era însă tânăr şi sprnten. Aşa că nu era de mirare că doar Louis îl putut seconda de aproape, pe când ceilalţi rămăseseră puţin în urmă.

Când ajunse sus, George se opri, apoi îşi scoase ocheanul şi examină cu atenţie cărăruia şerpuitoare care ducea până la marginea cazanului de deasupra. Acolo se afla aşadar craterul vulcanului stins, lucru confirmat şi de Louis care venise imediat în urma lui.

Deşi Louis învăţase mult de la oamenii albi şi primise o educaţie superioară multor tineri de condiţia sa, rămăsese totuşi fiul tatălui său şi nu-şi putea reprima, în ciuda voinţei sale, angoasele relative la duhurile şi fantomele care puteau popula munţii aceştia.

George parcurse perimetrul craterului masiv cu ajutorul ocheanului său. Deodată văzu din nou, preţ de-o secundă, scăpărarea unei luminiţe. Lumina pâlpâia deasupra craterului, dar către marginea acestuia. Chiar şi tânărul negru o putu vedea cu ochii liberi şi şopti cu înfrigurare :

- Acolo trebuie să fie oameni, Monsieur George. Problema e dacă sunt poliţişti !

- O să-i întâlnim sus şi-o să ştim exact cu ce fel de oameni avem de-a face, răspunse George calm. Cred mai degrabă că sunt negri care caută ceva în crater şi se feresc s-o facă la lumina zilei.

Căpitanul Farrow, doctorul şi Petre ajunseseră între timp lângă cei doi. George se-ntoarse spre tatăl său, întrebându-l :

- Ce-ar putea să fie lumina aceea de deasupra craterului ? Am văzut-o adineaori, foarte clar.

Căpitanul nu putu să-i dea fiului său niciun răspuns la această întrebare, firește, ci recomandă să-şi reia împreună ascensiunea, dar cu multă prudenţă.

Cărăruia care ducea în sus era mai largă decât presupuseseră şi nu foarte stâncoasă. Petre, care se apropiase de protejatul său George, scruta împreună cu acesta în permanenţă culmea, întrucât după fiecare bloc de stâncă putea să apară brusc un duşman.

Căteodată tânărul tresărea brusc, crezând că tocmai a apărut o umbră duşmănoasă, dar nu erau decât proiecţii noctrune ale stâncilor înalte, cauzate de lumina lunii atotstăpânitoare. Domnea o tăcere de moarte sus pe creste. La început întâlniseră în drum tufişuri pitice, arbuşti sau iarbă, dar curând şi această vegetaţie rămăsese în urmă. De jur împrejur numai stânci răzleţe şi goale, siluete impozante de piatră care la lumina lunii făceau o impresie mai degrabă sinistră asupra camarazilor.

Câteodată George îndrepta ocheanul său spre marginea craterului, dar luminiţa de adineaori nu mai reapăruse. Poate că omul care-şi luminase drumul cu lampa sa de buzunar dispăruse de cealaltă parte a craterului sau se coborâse în acesta.

Când George mai făcu o mică pauză pentru a-şi trage sufletul, îi şopti tatălui său :

- Nu cred că e vorba de un poliţist, omul care-şi face de lucru acolo sus. Poate că-n interiorul craterului să fie încă rămase din timpuri mai vechi, vestigiile unui templu la care din când în când fac pelerinaje credincioşi. Sau poate că se mai serbează şi astăzi vechile ceremonii ?

- Întrebi cam multe pentru a-ţi puta da un singur răspuns, tinere. Totul e posibil. Dacă asemenea ceremonii se mai practică şi astăzi, atunci cu siguranţă e vorba de ceremonii ale unor culte interzise prin lege. Fără vreun motiv întemeiat nici chiar membrii unei secte nu şi-ar da osteneala să viziteze craterul în toiul nopţii.

- Statueta cu şarpele de aur găsită de Louis, tată, arată destul de clar că asemenea ceremonii de cult s-au practicat în trecut şi poate încă se mai practică. Trebuie să fie vorba de un cult secret ! Ce cult trebuie să fie acesta, încât nici un locuitor din Saint-Pierre să nu ştie nimic ?

- Cred că printre populaţia neagră din Martinica s-ar fi răspândit deja zvonuri dacă în craterul vulcanului s-ar fi sărbătorit într-adevăr vreun cult secret, fu de părere doctorul Bertram. Cine ştie cine mai are astăzi interes cu privire la vulcanul stins. Sunt multe motive pentru care un om ar putea scotoci noaptea în craterul unui vulcan !

- Chiar şi noi vrem să urcăm până-n vârf, acolo sus, după care să coborâm în adâncul vulcanului, spsue căpitanul râzând. Şi doar despre noi, nimeni n-ar spune că avem de gând să sărbătorim vreun cult , acolo în interior. Nu vrem nici măcar să-nhăţăm vreun hoţ, ci doar să vedem ce caută alţi oameni acolo. De ce n-ar vrea, mă rog un

alt om, care locuieşte pe insulă, să se convingă de tainele care există în crater ? Poate c-a auzi de aşa ceva şi-acum întreprinde cercetări pe cont propriu.

- Eu unul spun drept c-aş rămâne foarte dezamăgit dacă un alt om ne-ar lua-o înainte, spuse George oarecum neliniştit. Mai bine să ne grăbim !

- Opreşte-te ! Opreşte-te, George ! Nu da totul peste cap ! spsue căpitanul, căutând să tempereze elanul fiului său. Nu-ţi foloseşte la nimic dacă ne grîbim acum, atâta tipm cât posibilul "concurent" a şi coborât în interior. Va trebuie să stabilim un plan de acţiune şi-n general să fim foarte prudenţi.

George îşi dădu seama că tatăl său avea mare dreptate. Oricât s-ar fi grăbit, era mai bine să chibzuiască mai întâi. Din nou i se părură că umbele stâncilor ar fi nişte fantome groteşti ai unor oameni, gata să sară la atac. În cele din urmă, ajunseră pe stânca goală.

Nu mai existau blocuri de stâncă în dosul cărora cineva s-ar fi putut ascunde. Gura craterului nu mai era departe, doar o sută cincizeci de metri după aprecierea lui George.

Drumul deveni din nou abrupt şi cărăruia foarte netedă şi alunecoasă, astfel încât camarazii numai cu foarte mare greutate puteau să înainteze.

După ce-ar fi ajuns la marginea craterului ar fi putut privi în interiorul lui, şi-atunci ar fi putut şti mai mult, de aceea cu ultimul dram de energie năzuiră înainte.

George ajunse primul la marginea craterului. Aproape că s-a dat o întrecere între el şi Petre, acre dintre ei doi va fi primul la marginea craterului. Oricât de îndemânatic era Petre, tinereţea impetuoasă a lui George învinse. Plin de curiozitate nesăţioasă fiul căpitanului Farrow privi în interior. Spre marea lui dezamăgire nu putut recunoaşte nimic. O parte a conului de intrare era luminată de lună, dar numai vreo cincisprezece metri în adâncime, întrucât luna nu mai era chiar atât de sus pe cer. Partea luminată a craterului stătea chiar înaintea tânărului şi tot ce putu vedea erau stâncile enorme, cu creste încovoiate mari şi mici care se iţeau de pretutindei. Se putea face coborâşul chiar şi fără ajutorul frânghiei. Poate că de partea neluminată accesul era de asemenea posibil, întrucât aici dispăruse omul care luminase cu lampa sa de buzunar, în adâncime.

Între timp, camarazii şi tânărul negru Louis ajunseră şi ei la marginea craterului şi se aşezară astfel încât să poată privi prin conul întunecat care se deschidea în faţa lor.

- Nu prea e mult de văzut aici, şopti doctorul. Am sperat să găsim vreun semn că aici s-ar afla resturile sau ruinele unui templu.

- Poate că există, totuşi, dar mult mai în adâncime. Deci, ce facem domnule căpitan, coborâm sau nu ? Omul cu lanterna lui nu s-a speriat nici el de întunericul din interior.

- Omul cu lampa lui de buzunar cunoaşte cel puţin drumul, contraatacă căpitanul. Se poate vedea pe peretele din faţa noastră că pe aici se poate coborî destul de bine. Stâncile sunt masive şi prezintă adâncituri şi ieşituri de care te poţi agăţa la nevoie. Cu toate astea, sfatul meu e să mai aşteptăm, poate-l vedem pe omul care-a coborât înaintea noastră pe undeva.

- Să aprindem deodată cu toţii lămpile noastre de buzunar, proiectând şuvoiul de lumină pe peretele opus. În felul ăsta vom vedea foarte bine peretele de acolo.

- Nu e bine deloc, îl contrazise căpitanul. Ne-ar aduce într-un pericol foarte mare, în caz că omul care a coborât ar crede că suntem duşmanii lui şi că i-am luat urma. Dacă e vorba să coborâm, atunci s-o facem pe întuneric ! Deşi cred că tot mai bine ar fi s-aşteptăm răsăritul soarelui, care nu poate fi departe.

- Lasă-mă cel puţin pe mine, tată, să fac o încercare, îl rugă george. Petre mă va putea ţine de frânghie şi să mă tragă imediat afară în caz de pericol. După părerea mea, puţin mai jos este o porţiune pe care se poate coborî foarte uşor.

Farrow mai şovăia încă, dar fiul său veni cu argumentul că pe întuneric ar putea observa ceva ce n-ar putea-o face odată cu venirea zorilor.

- Luna a dispărut de tot, constată George. Acum n-aş putea fi deloc văzut de jos, dacă Petre mă va lăsa binişor cu frânghia în adâncime.

- Într-o jumătate de oră se face ziuă, George. Ştii prea bine că de regulă îţo îndeplinesc orice cerere, dar acum consider c-ar fi mai bine să mai aştepţi puţin.

Cu toate acestea căpitanul Farrow se-nvoi până la urmă, după ce constată că George nu contenea cu rugăminţile. Îşi dădu consimţământul cu inima strânsă, avertizându-l încă o dată să nu facă ceva necugetat.

George-şi petrecu capătul frânghiei în jurul braţelor. Petre o înnodă bine şi tânărul ştia că un nod pe care-l făcea Petre nu se va desface şi nu va ceda niciodată.

De îndată ce fu deasupra marginii craterului, pipăi cu grijă peretele interior al acestuia, atât cât putea ajunge cu braţele. Aşa cum sperase, găsi suficiente ieşinduri şi proeminenţe care-i permiteau o cborâre securizată. Pipăi apoi cu picioarele ţinându-se de marginea craterului, până ce găsi un sprijin solid pentur ele. Căuta să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Totuşi, uneori în ciuda precauţiilor, câte o pietricică se mai desprindea, căzând în adâncuri, lovindu-se de pereţi sau ricoşând din stâncă. De fiecare dată tânărul îşi oprea coborâşul pândind o mişcare de răspuns, până a de hotărî să-şi reia mersul. Dar o tăcere misterioasă domnea în interiorul craterului. Cu cât se cobora mai adânc cu atât era mai curios şi curând uită toate sfaturile bune ale tatălui său. Pentru el nu mai conta decât descinderea în interior !

Cu dinţii încleştaţi, tânărul îşi continua scoborâtul, dar mai păstra o doză d eprudenţă, de aceea nu înainta prea repede. Nu putea coborî de altfel în linie dreaptă, ci făcea paşi laterali la stânga şi la dreapta, pentru a se putea folosi de avantajele terenului care îi asigurau un minimum de stabilitate. Deodată zgomote ciudate ajunseră până la urechea lui şi tânărul se opri brusc. Suna ca un fel de râs găunos şi înăbuşit.

Lui George începu să nui mai placă descinderea. Cine-ar putea scoate asemenea zgomote ? Apoi totul se linişti, dar tăcerea care se lăsă nu i se păru mai puţin lugubră. Maultă vreme rămase ţintuit locului, după care se desprinse brusc şi-şi reluă coborârea.

CAP. III. ÎN INTERIORUL MUNTELUI

Dintr-odată piciorul lui George nu mai găsi sprijin. Probabil că dăduse de o deschizătură sau spărtură în stâncă maia dâncă ca de obicei. Poate că era vorba chiar de o văgăună de unde auzise zgomotele. Se prinse de frânghie cu ambele mâini şi se săltă puţin deasupra.

Doi metri materal căută din nou sprijin pentru picioarele sale şi-n cele din urmă îl găsi. Ceva mai repede decât adineuri se coborî din nou şi pipăi cu extremitatea membrelor, mâini şi picioare, pân ce găsi spărtura în stâncă. Abia apoi prin tatonări continue puse piciorul pe sol. Un curent de aer rece îl înconjură imediat, venind dintr-o spărtură în perete. Puţin mai târziu, George se săltă cu partea superiaoră a corpului în văgăuna şi ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic.

Să fi venit zgomotele din cu totul altă parte ? Nu, aşa ceva era exclus. Tânărul intră cu toată porţiunea trupului său înăuntru, după care se lăsă la pământ, ascultând cu încordare. Se ridică însă după o vreme, când constată că nu se aude nimic.

Ce era de făcut ? Să se dezlege de frânghie, pentru a merge mai adânc în văgăună ?

Era mai înţelept deocamdată să ţină frânghia încolăcită în jurul pieptului şi să exploreze cât i-ar fi permis autonomia frânghiei. N-ar fi exclus să primească o lovitură atât de puternică încât nu s-ar putea apăra şi-n acest caz Petre l-ar fi putut trage-n sus şi aduce-n siguranţă.

Cu pistolul în mâna dreaptă cu lampa de buzunar în stânga, coborî încetişor în văgăună. Atât timp cât avea mâna pe pistol se simţea în siguranţă. Dacă va auzi un zgomot suspect ar putea aprinde brusc lampa orbindu-şi adversarul. Îşi ţinea puţin mâna stângă spre stânga, mâna în care ţinea pregătită lampa pentru a nu servi drept ţintă într-un atac neaşteptat.

Cu palma mâinii stângi pipăi peretele uriaş. Pătrunsese deja vreo zece metri înăuntru văgăunii când deodată în spatele său se făcu lumină, în acelaşi tzimp simţind o împinsătură zdravănă.

Când se întoarse repede, cât putu de repede, îngheţă de spaimă observând că funia fusese tăiată. Capătul acesteia atârna la intrarea în văgăună, spânzurând în jos.

Trase cât putu de repede capătul frânghiei la sine şi se grăbi spre intrarea în văgăună. În freapta acesteia văzu o proeminenţă stâncoasă, păşi într-acolo şi se uită mai întâi în sus. Repusese între timp lampa şi pistolul în cingătoare, respectiv în buzunarul de la pantaloni întrucât dorea să aibă mâinile libere pentru a se căţăra şi ţine de stâncă.

Cercetă capătul frânghiei cu atenmţie devenind conştient că aceasta fusese tăiată cu ajutorul unui instrument cu lama ascuţită.

Dar unde rămăseseră camarazii ? De ce nu le văzuse nicio clipă, când privies-n sus, capetele înşirate de-a lungul marginilor craterului, aşa cum se aşteptase ? Să-i fi ameninţat un pericol iminent ce i-a determinat să-şi retragă brusc capetele ?

Dar în acest din urmă caz, de ce na- primit un semnal, măcar acustic din aprtea lor ? N-ar fi exclus să fi fost atacaţi din spate şi legaţi, chiar în clipa în care priveau în jos spre el. Dacă aceasta era situaţia, atunci ghemuit aşa cum era pe colţul acesta abrupt de stâncă, servea o cauză pierdută.

Pentru oamenii care puteau privi peste marginea craterului, el devenise între timp o ţintă sigură. Nu se putea întoarce repede într-o parte sau să se arunce la pământ.

Singura modalitate de scăpare pentru george rămăsese numai refugiul în văgăună. Sau na-r fi mai bine să încerce repede să se urce îndărăt pentru a constata ce se întâmplase cu camarazii săi ? Înainte de toate îşi desfăcu frânghia din jurul trunchiului întrucât i-ar fi împiedecat libertatea de mişcare. După ce se uită în detaliu la urcuşul care-l aştepta, realiză căa cesta nu maiera deloc o bagatelă. Cu ajutorul frânghiei ar fi fost cu totul altceva. Un pas greşit în acest caz n-ar fi însemnat o catastrofă, întrucât Petre l-ar fi prins la timp.

George căpătă între timp impresia că încercarea de-a ajunge sus fără ajutorul cuiva s-ar fi soldat uşor c-o prăbuşire în prăpastie. Dar nu-l pândea şi-aşa un pericol şi mai mare din spate ? Se găsea-n felul acesta la intrarea în văgăunăm ca implantat într-o râpă şi îi era imposibil să-şi ţină ochii concomitent în faţă şi în spate.

Dar dacă ar îndrăzni să meargă puţin mai adânc în văgăună ?

Da, asta ar fi poate cel mai bun lucru ! Se lipi strâns d epereteel văgăunii şi-o porni înainte.Poate că aceasta va face o cotitură care-l va proteja de lumina ţipătoare care venea de sus. Îşi trase din nou pistolul şi lampa de buzunar. Fără zgomot, se strecură mai departe . înaintea lui se lăsa întunericul. Şi asta după ce privise zorile care se iviseră la gura craterului.

Treptat, întunericul se mai risipi. Culoarul care continua să ducă în interiorul muntelui făcu o cotitură spre stânga şi când George, după câteva minute se reîntoarse, nu mai văzu intrarea în văgăună.

Culoarul se afunda din ce în ce mai mult şi acum George putu să-şi dea seama că peretele din stânga se curbase considerabil. Se părea că gangul acesta mergea paralel cu peretele craterului, în interiorul muntelui. Poate că odinioară fusese una din căile de expulzare a lavei din interior. Tânărul se opri în clipa când auzi din nou zgomotele misterioase. De data asta lu putu auzi mai clar şi i se păru chiar că a recunoscut în acestea râsetele mai multor oameni. Se bucurau de parcă le-ar fi reuşit o glumă sau o lovitură oarecare împotriva unor prezumtivi adversari.

George nu putut să nu facă o legătură în aceste râsete triumfătoare şi dispariţia subită a camarazilor săi.

Dacă au fost prinşi şi târâţi în interiorul muntelui ?

Nu era cazul să se teamă de prezenţa vreunei santinele întrucât acei oameni n-ar fi putut bănui că el, George, a găsit o a doua cale de acces, în afară de cea obişnuită pe care-o foloseau ei înşişi.

Poate că ignorau prezenţa unei persoane în interiorul craterului ? La o gândire mai aprofundată, George fu nevoit să respingă ideea, întrucât funia nu ar fi putut fi tăiată decât de către unul dintre indivizi.

Problema se punea de ce nu ia-u trimis în întâmpinare un om zdravăn pentru a-l face şi pe el prizonier, ca şi pe ceilalţi ?

Să nu se găsească în realitate totuşi pe culoarul de acces sau acesta să fi fost unul prevăzut cu capcane sau cu sens unic ?

Râsul încetă. În locul acestuia se auzi acum o voce ascuţită, care suna extrem de găunos. Vorbele pronunţate nu le înţelegea, dar localiză de unde proveneau acestea. De undeva din adâncime, deci gangul ducea încă şi mai jos.

Se hotărî să aprindă pentru o secundă lampa de buzunar şi constată astfel că gangul avea o lăţime de doi metri şi o înălţime de unul şi jumătate. Pereţii erau construiţi din lavă solificată, mult mai compactă şi netedă decât cea de afară supusă eroziunilor şi intemperiilor.

Câte milenii să fi trecut , ca peretele exterior să fi fost mâncat atât de mult de soare, vânt sau frig, încât să devină atât de fiabil ?

Nu avea a se teme de vreo capcană săpată-n perete sau podeaua de lavă, întrucât aceasta n-ar fi permis-o fără a se pune în primejdie securitatea întregului gang.

George grăbi pasul, din când în când aprinzându-şi lampa de buzunar pentru a-şi lumina drumul. De fiecare dată remarca gangul curbat cu pereţii săi netezi.

Zgomotele de voci auzite de George se făcură din nou simţite, numai că de data asta păreau să fie cu totul alte voci. Glasurile camarazilor săi nu le recunoscu totuşi. Deodată, acestea se intensificară brusc după care intensitatea se domoli, după ce mai făcu câţiva paşi.

Tânărul se opri, luminându-şi cu lampa de buzunar în jur. Văzu sus, în plafonul gangului o deschizătură ce părea să aibă o jumătate d emetru diametru.

Zgomotul de voci venea evident prin deschizătură. Se gândea dacă n-ar fi posibil să se strecoare înăuntru. Mai întâi trebuia să se urce, ceea ce nu era chiar uşor. Putea să se apuce cu mâinile şi să-şi introducă, ridicându-se treptat, corpul în deschizătură, dar din cauza netezimii pereţilor de stâncă nu putut găsi sprijin pentru picioare. Reuşi să se ţină cu stânga de o proeminenţă-n stâncă în timp ce cu dreapta bâjbâi în interiorul puţului din plafon. De abia după ce găsi un sprijin pentru mâna lui dreaptă, tânărul se prinse şi cu stânga. Lampa de buzunar şi pistolul şi le pusese deja la cingătoare. Pentru a se aburca cu tot trupul înăuntru, ar fi trebuit să-şi găsească pentru mâini un punct de sprijin mai consistent. Acesta lipsea însă, peretele fiind prea neted. Cu o resemnare furioasă, George trebui să constate că nu putea să-şi realizere intenţia.

Totuşi un avantaj obţinuse prin strădania lui. Putea înţelege cel puţin orice cuvânt ce spuneau acele voci.

Convorbirea pe care fiul căpitanului Farrow o auzi se purta într-o franceză rufimentară, de unde se putea trage concluzia că era vorbită de către negri. Aceştia n-o stăpâneau la perfecţie astfel încât george putut distinge doar cuvintele : sfânt…..pedeapsă … bucuria şarpelui. Tânărul se-ntreba chiar dacă din convorbirea asta trunchiată nu reieşea că unul diintre camarazii săi fusese prins şi i se pronunţa tocmai sentinţa.

Căpătă astfel sens fraza potrivit căreia, străinii care au încălcat snactuarul urnmează să fie pedepsiţi, pedeapsa provocând bucuria şarpelui. Dacă ghicise bine, atunci era vorba aici de practicanţii unui

cult secret al şarpelui de aur, care avea o strânsă legătură cu chipul şarpelui de aur pe care-l poseda şi Louis. Problema se punea cum ar putea George deveni util camarazilor săi captivi în interiorul craterului ?

Când începură să-l doară braţele şi-n cele din urmă să-i amorţească, îşi dădu drumul încet din nou în gangul deasupra căreia era postată deschizătura.

Ce era de făcut pe mai departe ? Neputându-şi găsi răspuns singur la întrebare, hotărî să coboare gangul din ce în ce mai adânc. Îşi trase din nou lampa de buzunar şi pistolul de la cingătoare şi lăsă să cadă fascicolul luminos în juru-i, dar nimic nu se schimbă din peisajul pe care-l cunoştea deja.

În cele din urmă gangul se termină. În faţa peretelui în care ajunse se căsca acum o deschizătură întunecoasă în podea. Tânărul ar fi alunecat în prăpastie dacă cu o clipă înainte n-ar fi luminat întâmplător înaintea lui. Deschizătura respectivă avea conturul unui puţ şi probabil că nu era altceva decât unul din hornurile prin care izbucnise lava în eprioada de activitate a vulcanului.

George se lungi pe pământ şi pipăi pereţii puţului, care nu erau netezi, ci aveau proeminenţe şi adâncituri pe care le putea folosi-n caz de nevoie în chip de trepte. Nu-şi dădea seama pe moment dacă puţul ar fi putut fi folosit ca o a doua ieşire.

Fără a mai cugeta mult, George se opinti deasupra gurii puţuuli şi începu să coboare. Pistolul şi-l pusese-n aşa fel al cingătoare, încât să poată face uz imediat de el, în caz că va fi necesar. De-abia coborâse şase metri când din nou auzi vocile care vorbeau franceza stâlcită.

De data asta percepu alte cuvinte cum ar fi : foc ... sânge ... şarpe. Aceste vorbe sunau mult mai convingătoare şi c-o tonalitate mult mai ameninţătoare decât primele care-i răzbătuse la ureche.

O ceaţă fină, ca provenită d ela un foc, veni de jos, învăluindu-l pr tânăr. O parte din fumul pe care-l provocase focul din interior părea să-şi fi croit drum prin interiorul puţului. George respiră încet, la intervale mici pentru a nu-l apuca vreun acces de tuse. Din când în când privea în jos. Deodată îi deveni clar ce însemna acest lucru. Dedesubtul puţului a fost aprins un foc. Puţul, prin care tocmai se coborâse arâta într-adevăr de parcă ar fi fost un horn uriaş : fumul şi căldura ieşeau pe deasupra. Flăcările îşi slăbiseră pe moment intensitatea, apoi izbucniră c-o nouă forţă, explozia de lumină şi căldură, de îndată ce fuseseră realimentate.

O dâră de fum se ridică drept în sus. George îşi închise ochii şi-şi ţinu respiraţia.

Când redeschise ochii coloana de fum se dispersase, în locul acesteia limbile ascuţite ale flăcărilor începură să-şi aibă efectul lor.

- Massers acum trebuie să moară, răsună deodată de jos vocea unui individ necunoscut, care după modul de adresare, nu putea fi decât vocea unui negru.

- Când Masser ajunge în fos, şarpe de bucură.

Aşadar pericolul în care se aflau camarazii trebuia să fi atins punctul culminant. George-şi muşcă buzele şi începu din nou să coboare. Hotărî ca ultimii metri să-i parcurgă jumătate în virtutea inerţiei, chiar de-ar fi fost să cadă în mijlocul flăcărilor.

Înainte ca negrii înspăimântaţi să-şi dea seama ce se petrece, el voia să-i elibereze pe prizonieri printr-o acţiune hotărâtă.

Lui George-i deveni treptat clar din ce motiv negrii nu postaseră nicio santinelă în gang. Ştiau că fumul va pătrunde-n gang şi va înăbuşitreptat orice suflare de viaţă şi ped easupra nu bănuiau că cineva se va putea coborî prin horn sau coşul ăsta natural până jos la ei.

Tânărul ajunsese cam la patru metri deasupra focului când piciorul său, cu care-şi testa mereu calea, nu mai găsi niciun punct de prijin. Săs e fi suit unul dintre negri sus în puş şi să fi tăiat şi netezit proeminenţele naturale, care-i serviseră până acum de trepte ? Asta ar fi putu fi ultima capcană a acestor negri diabolici.

George nu vedea altă alternativă decât să sară în mijlocul negrilor, chiar dacă ar fi fost să cadă pentru început în flăcări. Din nou fu aruncat combustibil în flăcările ce stau să pălească. În curând va reizbucni o pălălaie şi mai mare.

Acest răgaz însă trebuia exploatat la maximum. Se împinse cu mâinile de la perete şi sări în jos cu picioarele puţin desfăcute. Nori de fum îl înconjurară imediat, dar nu le dădu atenţie. Pentru a-i speria pe negri scoase un ţipăt sălbatic cât mai fioros cu putinţă. În acel moment nu se putut opri să nu se gândească la prietenul negru al celor doi aventurieri Robert Bertram şi Marian Farrow, acel om minunat numit Pongo, care-şi punea duşmanii din junglă pe fugă numai scoţând ţipătul acela fioros.

Ţipătul fu amplificat în văgăuna asta subterană în aşa mod încât la rândul lor negri se puseră să urle de surprindere şi groază.

George căzuse în mijlocul vreascurilor aprinse din care tocmai izbucnise o flacără în sus. Ţipând din nou, George sări undeva lateral de foc. Avusese noroc c-a căzut în picioare. Putu în felul acesta să-şi ducă ambele mâini la pistoalele pe care le avea la cingătoare, reuşind să scape fără arsuri din foc.

Faptul că pantofii şi ciorapii săi au suferit totuşi anumite stricăciuni, asta nu băgă de seamă George în primul moment. Chiar dacă ar fi băgat de seamă n-ar fi acordat importanţă acestui lucru.

George căzuse într-o peşteră de formă circulară, creată de natură print-o catastrofă oarecare în inima muntelui. În mijlocul acestei grote ardea un al doilea foc şi lângă acesta se găseau câteva siluete culcate, în care George-i recunoscu pe camarazii săi. Aceştia, la apariţia intempestivă a tânărului, în mijlocul focului, îşi ridicară uimiţi capetele, uitându-se la el ca la o apariţie de pe altă lume. De pistoale nu mai apucă George să facă uz, întrucât negrii dispăruseră ca prin farmec.

Aceştia în clipele care urmară apariţiei tânărului în mijlocul focului, se precipitară spre ieşire şi-o luaseră la sănătoasa.

George nu mai pregetă nicio clipă. Se grăbi înspre tovarăşii săi şi le tăie repede legăturile. Pentru început îl eliberă pe tatăl său, care-i dădu la rându-i o mână de ajutor pentru eliberarea celorlalţi. Căpitanul îi şi spuse pe când lucra la legăturile fiului său :

- George, nici că se putea să fi sosit la un moment mai potrivit. Negrii erau tocmai pe cale de a ne arunca în mijlocul flăcărilor. Pot să recunosc că eu însumi m-am speriat când a răsunat primul tău strigăt

reverberat de pereţii peşterii. Când după al doilea strigăt ai căzut în jar, curajul negrilor, cât a mai rămas, s-a dus pe apa sâmbetei. Au dospărut cu toţii în gangul pe unde ne-au târât până aici. Trebuie să ieşim repede de aici, până nu se dezmeticesc negrii din nou. Sunt în posesia armelor noastre şi am impresia că ştiu cum să le mânuiască.

- Dar mai aveţi încă cuţitele voastre de buzunar, după cum constat, spuse George. Eu am două pistoale, ia tu unul, tată !

Se uită repede-n jurul său, după care continuă :

- Pare să fie cu adevărat vorba de un templu vechi, folosit de către negri pentru practicarea cultului lor. Uite aici pe perete este întruchipat şi un şarpe !

Lângă nişa în care ardea focul, George văzu doi şerpi supradimensionaţi din metal strălucitor. Merse de îndată într-acolo şi întrebă :

- Să fie oare făcuţi din aur pur ? Atunci trebuie să aibă o valoare deosebită, întrucât peste valoarea aurului în sine se suprapune măiestria lucrării şi vechimea.

- Nu prea avem timp să ne batem capul cu asta, strigă căpitanul Farrow. Înainte ! Trebuie să-ncercăm să ieşim din interiorul muntelui ăstuia. Negrii ne-au atacat din spate, în timp ce stăteam aplecaţi peste marginea craterului. Nu te-am mai putut avertiza dragă George, întrucât totul se petrecu foarte repede. Să ne grăbim, băiatule, mai târziu vom putea sta-n linişte de vorbă, despre ce-am văzut sau auzit. Uite, aici în stânga este gangul. Ia-o înainte ! Eu voi veni chiar în urma ta. Oricum, noi suntem singurii care posedăm arme de foc.

- Ar trebui să ne recuperăm armele de la negrii ăştia ! spuse George dornic de luptă.

- Avem arme destule pe Doxul nostru. Nu e cazul că ne batem capul cu ele.

- Mi-ar plăcea însă să cunosc mai îndeaproape templul ăsta străvechi, răspunse fiul căpitanului Farrow. Am putea lua la de la bord câteva grenade cu gaze şi să-i expediem în patria visurilor pentru douăzeci şi patru de ore pe toţii negrii ăştia.

- Deocamdată să ieşim afară ! îl grăbi căpitanul. Ceea ce vom face mai departe vom vedea după aceea.

George scăpără lumina lămpii sale de buzunar. Trebuia din fericire s-o ascundă, întrucât negrii ştiau prea bine că un străin nimerise în templul lor.

Dacă-n primele clipe ale spaimei şi-or fi închipuind că au de-a face cu-n demon sau spirit care-a apărut brusc în faţa lor, după o matură chibzunţă îşi vor da seama că au în faţa lor doar un om.

Gangul pe care apucase acum George în fruntea camarazilor era foarte asemănător cu gangul pe care îl folosise nu demult chiar el. Drumul ducea mereu înainte şi făcea destule cotituri, ceea ce reclama mereu atenţie.

Dar negrii înspăimântaţi părură să fi părăsit deja gangul.

Fără a fi primejdiţi în vreun fel, camarazii urcară necontenit şi nu dură mult până ce apăru-n faţa lor o geană de lumină. Era chiar lumina zilei şi-n cele din urmă se treziră cu toţii pe o mică platformă stâncoasă, la vreo şaizeci de metri sub buza vulcanului.

- Am ajuns din nou într-o zonă acoperită de stânci, spuse doctorul. De, da, cam pe aici s-ar afla şi intrarea în templul subpământean. Dar unde să se fi retras "prietenii noştri negri". N-aş vrea cu nici un preţ să-mi las armele în mâinile lor, după ce m-am obişnuit cu ele.

- Poate că negrii s-au postat după stânci, pe undeva, spuse căpitanul. Nu cred că are rost să ne mai pierdem vremea căutându-i. Propun mai degrabă să ne întoarcem pe submarin pentru a ne înzestra cu arme noi. Apoi, dacă mai avem chef, putem să ne mai întoarcem aici, dar numai în noaptea următoare ! Poate vom avea şansa de a-i surprinde pe membrii sectei în templul lor.

- Am o propunere, spuse George imediat. În timp ce voi vă întoarceţi pe vas, eu rămân cu armele mele aici şi după ce mă voi ascunde bine voi putea supraveghea intrarea-n templul subteran.

Diseară, când vă veţi întoarce, vă voi putea spune, cu precizie dacă negrii s-au retras în bârlogul lor. Petre îmi va putea aduce de mâncare şi de băut de pe submarin, până atunci voi putea să mai rabd. După aceea poate să rămână cu mine până la căderea întunericului.

- Cred că-i prea periculos, tinere ! răspunse imediat căpitanul. Ideea în sine nu-i rea, mai ales că negrii de aici sunt meşteri în a se strecura neobservaţi. Fără veste ne-am trezit cu ei în spatele nostru. A fost apoi prea târziu să ne mai apărăm. Ţi se poate întâmpla şi ţie, George, dacă nu bagi bine de seamă.

- N-o să mă surprindă ei prea uşor, tată ! strigă George încrezător. Voi aţi fost distraşi de coborârea mea în crater şi pe urmă era încă noapte, vizibilitatea era redusă. Eu sunt prevenit de acuma, ceea ce este o mare deosebire. Uite blocul acela de stâncă este ca făcut pentru ascunzătoarea mea. Dacă mă strecor în văgăuna aceea din interior, am o acoperire minunată. De deasupra nu mă pândeşte niciun pericol, iar intrarea în peşteră care duce la templul subteran o am tot timpul în observaţie !

George-şi puse repede ideea în practică. Se târî în scobitura de la baza stâncii şi chiar căpitanul n-avu încotro şi trebui să admită că, din spate, George nu avea cum fi luat prin surprindere.

- Ei, din pareta mea râmîi aici, admise Farrow până la urmă. Petre se va întoarce cât mai repede. Fii însă foarte prevăzător şi nu face nimic pe cont propriu, dacă negrii se întorc. Înainte de toate, nu-i urmări ! Şi mai ales în gang ! Aşteaptă până ne întoarcem cu grenadele cu gaze. O să-i dau lui Petre două şi pentru tine. Să sperăm că nu te-a văzut niciun negru când te-ai strecurat în scobitura din stâncă.

Cu asta camarazii se-ndepărtară, luând-o spre submarin.

CAP. IV. ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ

De îndată ce camarazii nu se mai văzură, George se-ntinse cât era de lung la sol, în scorbură şi-şi scoase capul afară numai atât cât să poată supraveghea intrarea în templul săpat în stâncă. Era de presupus că va petrece destul de mult în aşteptare, chiar dacă Petre se va trudi şi va veni cât se poate de repede.

Domnea o tăsere mormântală, pe care tânărul n-o percepu ca un lucru neplăcut. Dimpotrivă în acest fel putea să audă paşii unui intrus, oricât ar fi fost ei de furişaţi. Se părea că aici orice urmă de viaţă a dispărut. Stâncile zăceau pretutindeni golae, zdrenţuite, mute şi fireşte …. Neînsufleţite, nicio insectă nu mai zumzăia în jur.

Se scurse aproape o oră, dar tânărul nu-şi slăbi atenţia. Să mai fi rămas negrii în interiorul muntelui ? Sau poate că s-au întors demult în adăposturile lor. În acest caz, n-ar fi fost prea mult să-şi încordeze el, aici, zadarnic atenţia ? Sigur că aşa se petrecuseră lucrurile, serbările de cult au loc de obicei noaptea, în condiţii cât mai ferite.

Deodată George auzi un zgomot uşor, ca şi cum o pietricică s-ar fi desprins de la locul ei şi-ar fi căzut de pe stâncă pe pământ. Imediat tânărul intră în alertă, iar mâna sa dreaptă I se încleştă pe mânerul pistolului. Se uită cu atenmţie de jur împrejur, dar nu putut recunoaşte deloc de unde provenea zgomotul. Un animal n-ar fi putut provoca rostogolirea pietrei, iar vântul nu bătea deloc. Singura concluzie era că negrii se aflau pe undeva pri apropiere.

George nu putu stabili cu exactitate direcţia din care venea zgomotul cauzat. Din nou se repetă, încă acelaşi zgomot aşa că tânărul dădu din cap satisfăcut. Zgomotul provenea din spatele stâncii în care stătea ascuns. Se punea problema dacă negrii îl observaseră când se ascunsese aici.

George se retarse cu-n pas şi întrucât scorbura din stâncă nu era prea adâncă, trebui să stea destul de ghemuit, dar cu asta se obişnuise déjà.

Din nou se auziră zgomotele de dinainte, dar de data asta atât de apropae şi de clar, încât George trebui să admită că mica peşteră în care-şi căutase pe moment adăpost, trebuia să aibă o ieşire şi pe partea opusă aceleia pe care intrase el. Recunoscu ceva mai târziu că totuşi zgomotele veneau de afară, sau poate voiau să-l ia prin surprindere, sărind de sus. În acest caz trebuia să se fi mişcat mai uşor. În momentul următor, auzi clar cum un corp străin se freca de piatră.

George zâmbi, gândindu-se la neîndemânarea negrilor, dar zîmbetul îi trecu reepde. Nu cumva îl pândea totuşi un alt pericol ? N-ar fi fost totuşi mai nimerit să se strecoare afară din peşteră, să-ncerce la rândul său să-l surprindă pe prezumtivul intrus ?

Poate că ar fi totuşi posibil să reuşească fără vărsare de sânge.

Deodată zbură ceva de sus prin deschizătura micii peşteri în care era ascuns tânărul. Nu era un corp omenesc ci un mănuncgi de vreascuri uscate, arzând, şi care căzură chiar în faţa scobiturii. Asta era tactica de atac, la care nu se aştepta deloc.

Acum nu mai putea în niciun fel să mai rămână în peşteră. Dacă s-ar fi putut întoarce cel puţin repede ! În acest caz ar fi putut arunca legătura de vreascuri c-o lovitură de picior. Dar pentru întors nu prea era loc. Aşadar nu-i mai rămânea de ales decât să părăsească peştera cu capul înainte. George se sprijini cu piciorul de peretele din spate al micii peşteri şi se aruncă cu o smucitură înainte. Înainte de-a găsi sprijin pentru picioarele sale, primi o lovitură care-l aruncă la pământ. Cu o încercare deznădăjduită încercă să se apere aruncându-se într-o parte, dar a doua lovitură îl lăsă fără apărare.

***

Când îşi reveni în simţiri constată că ameţea şi avea o puternică senzaţie de vomă. Vru să-şi ducă mâna la capul care-l durea îngrozitor, dar o durere ascuţită îl anunţă că era legat fedeleş.

Îi veniră repede-n minte ultimele întâmplări, legătura de vreascuri aruncată, care-l obligase să iasă din scorbură, încercarea sa de-a părăsi mica peşteră din stâncă, precum şi loviturile pe care le primise după aceea şi care-l aduseseră în prag de leşin.

Aşadar, ajunsese-n mâinile negrilor, care urmau să-şi serbeze ceremonia cultului lor secret în templul din interiorul craterului. Bine mai nimerise ! George-şi ridică numai puţin pleoapele, pentru că nu voia să se afle c s-a deşteptat. Nu era cazul să fie remarcat, întrucât nu se găsea în cea mai bună formă. Îl durea prea rău capul pentru asta.

Temerile i se adeveriseră. Zăcea în mijlocul aceleiaşi încăperi din care camarazii se eliberaseră de curând. În apropierea lui se înălţau reprezentările strălucitoare ale şerpilor de cult.

George văzu un negru înalt şi voini, care se ghemui în faţa celor doi şerpi şi-şi împreună mâinile a rugă.

Acesta era fără îndoială preotul sectei, întrucât pe lângă statura impunătoare, era şi mai în vârstă şi puţin mai departe de aceasta îngenuncheară alţi opt negri, care nu-l pierdeau din ochi pe preotul lor.

Preotul începu să execute mişcări ciudate cu braţele şi murmurând cuvinte într-o limbă străină, adresate zeului necunoscut. Se părea că îl invoca pe zeu, care juca aici şi un rol de oracol şi George îşi dădu seama că numai cu acesta avea rost să trateze.

Încearcă să vadă dacă nu-şi poate slăbi legăturile. Încet, dar cu toată forţa de care dispunea îşi întoarse încheieturile mâinilor încolo şi încoace. Trebui să strângă din dinţi, întrucât simţea dureri înţepătoare. Un efect secundar îl avură totuşi durerile la încheieturi.

Îl făcură să neglijeze durerile de cap, care trecură pe planul al doilea. Curând George îşi dădu seama că-n felul acesta nu-şi putea slăbi legăturile.

Negrii îl legaseră cu fâşii de palmier subţiri şi care nu se rupeau, deloc, intrându-i în carne la fiecare sforţare, neslăbindu-se în felul acesta.

După o ultimă încercare, renunţă definitive să mai facă ceva. Măcar dacă ar fi putut să-şi slăbească legăturile de la picioare, ar fi reuşit apoi să fugă chiar dacă îşi păstra legăturile de la mâini.

Petre era pe drumul spre crater şi ştia să l-ar fi întâlnit cu siguranţă undeva, pe drumul evadării.

Negrii nu-i acordau pe moment nicio atenţie. Ca vrăjiţi, urmăreau în extaz mişcările încete ale preotului lor. George avea acum toată liniştea pentru a putea privi în jur, întrucât negrii nu-i vor acorda nici o atenţie o bună bucată de timp. Văzu întâmplător lângă el o bucată de piatră ascuţită şi fără a-i slăbi pe negrii din ochi se rostogoli spre aceasta. O atinse cu vârful degetelor, se lăsă din nou pe spate, ţinând piatra între genunchi în aşa fel încât partea ascuţită să fie îndreptată în sus.

Privind mereu. Îşi frecă legăturile de partea ascuţită mereu şi mereu. Că-n timpul acesta îşi zdreliseră şi pielea, asta nu avea importanţă, trebuia să-ncerce să scape din puterea negrilor, pentru a evita ce era mai rău.

Dacă Petre nu-l găsea în peştera aceea mică din stâncă şi-l va căuta aici, poate va ajunge prea târziu. Şi ceea ce însemna aici "prea târziu" ştia bine George că nimeni şi nimic nu mai putea apoi îndrepta lucrurile.

Frecându-şi necontenit legăturile de piatra ascuţită ochii tânărului căutară cu febrilitate în jur, pentru a-şi descoperi armele pentru că observase imediat că-i lipsea brâul cu arme, atunci când se deşteptase din leşin. În cele din urmă, descoperi aproape de statuile celor doi şerpi, nu numai brâul său de arme, ci şi acelea ale camarazilor săi.

Dacă ar fi avut cel puţin un pistol ! Atunci i-ar fi învăţat el minte pe negrii ăştia !

Fâşiile de palmier care-i legau lui George mâinile se rupseră în fine. Acum era rândul picioarelor. Îşi luă piatra în mâna stângă, se rostogoli încet pe-o parte şi începu să lucreze cu aceeaşi râvnă febrilă şi la picioare.

Din fericire George era aşezat în spatele negrilor şi pentru ca aceştia să-i observe activitatea ar fi trebuit cel puţin să se întoarcă. Şi tocmai la asta nu se gândeau negrii care priveau netulburaţi la protul lor, care parcă-şui mişca mai sălbatic ca oricând partea superioară a trunchiului, invocându-l pe zeul necunoscut.

Deodată focul care ardea în încăpere se înteţi şi flăcările acestuia căpătară o culoare verzuie. Lui George-i veni să zâmbească văzând că cei opt negri evlavioşi din faţa lui plecară cu respect capetele părând să aducă o ofrandă-n plus zeului lor.

Ştia prea bine că vicleanul preot aruncase-n flăcări o pulbere care-şi făcea acum efectul.

Acum îşi dădea George seama că această schimbare a culorii flăcărilor vestea şi sfârşitul ceremoniei religioase. Începu să-şi frece legăturile de la picioare c-o râvnă nouă, până ce acestea se rupseră şi ele.

Respirând uşurat George se-ntinse pe spate, gândindu-se cu repeziciune care ar fi ordinea acţiunilor imediate pe care ar trebui să le întreprindă.

Se gândea chiar dacă n-ar fi mai bine să se ridice şi să-ncerce să se strecoare pe nesimţite afară din templu. Chiar dacă negrii îl vor urma, el putea să fugă destul de repede pentru a-i întrece pe negri şi în afară de asta, conta pe sprijinul lui Petre, care ar putea să-i iasă în întâmpinare. Perspective de a scăpa-n acest fel nu era de lepădat. Aşadar, fie ce-o fi !

Chiar în clipa când George-şi ridică picioarele pentru a se ridica de jos, preotul se întoarse înspre el. Îi adresase, pasămi-te câteva imprecaţii neînţelese de altfel de tânăr, pentru că negrii izbucniră în strigăte entuziaste de bucurie.

Doi dintre aceştia săriră-n sus şi se apropiară de George în timp ce acesta mai făcea pe inconştientul. Îşi trăsese repede picioarele unul lângă celălalt şi încrucişase mâinile, astfel încât, dacă, cineva ar fi

privit întâmplător să creadă că mai era încă legat. Din fericire semiobscuritatea care domnea în încăpere îi favoriza planurile. Cei doi negri îl ridicară pe George pe sus şi-l duseră în faţa statuilor celor doi şerpi.

Când George se trezi în noua poziţie îşi dădu imediat seama că se găsea în imediata apropiere a brâului său de arme.

Acum hotârî să joace rolul celui care se deşteasptă din leşin. Începu să geamă mai întâi uşor, apoi tot mai mult, mişcându-şi capul încoace şi încolo, apoi îşi deschise ochii, privirea căzându-i- chiar pe faţa bătrânului preot.

- Unde …unde mă aflu ?gemu George c-o voce înăbuşită. Ce s-a întâmplat cu mine ?

- Masser, tu ai pătruns în sanctuarul şarpelui şi i-ai eliberat pe cei sortiţi lui drept ofrandă, spsue aproape urlând preotul. Am întrebat pe şarpe şi spus, tu trebuie să mori.

Negrii nu băgară de seamă că ceva nu era în regulă aici, şi anume, că prizoneirul lor, care vorbise până acum c-o voce atât de slăbită, devenise dintr-o dată foarte energic şi strigă :

- Ce fel de prostie mai e şi asta ?

- Nicio prostie, spuse preotul.

- Ba eu cred că-i o prostie ! Ba chiar mai mult ! îl contrazise George. Va trebuie să-mi daţi d rumul. În acest caz mă oblig ca în nicio împrejurare să nu trădez poliţiei cu ce vă ocupaţi aici. Haide, taie-mi legăturile repede !

În acelaşi timp, făcu cîteva mişcări menite de a-l aduce puţin mai aproape de brâul de arme. Ştia, bineînţeles, că vorbele sale fuseseră aruncate-n vânt, întrucât membrii fanatici ai sectei nu-l vor elibera în niciun caz.

Oricum aceştia stăteau totul sub înrâurirea preotului lor.

Preotul izbucni într-un râs scurt şi strigă :

- Masser nu este înţelept, el trebuie să moară. Noi nu ne temem de poliţie. Poliţia se teme de noi, Masser chiar nu este deştept.

În limba maternă, preotul le adresă discipolilor săi câteva cuvinte pe care George nu le înţelesese, dar care smulseră strigăte de bucurie sălbatică din mijlocul lor. Sigur că fusese dat ordinul ca George să fie jertfit şarpelui.

George se gândi că venise momentul de a acţiona repede şi hotărât :

- Aşadar, nu vrei să mă eliberezi ? strigă fiul căpitanului. Atunci trebuie să-mi chem în ajutor zeii mei care sunt mai puternici decât ai tăi. Eu i-am eliberat pe cei sortiţi morţii de tine, de aici poţi să vezi că zeii mei sunt mai puternici decât ai tăi.

George mai făsu câteva mişcări cu acest prilej, care-l aduseră şi mai aproape de brâul său de arme. Acu stătea chiar în apropierea lui. Îi privise şi pe cei opt negri care se apropiaseră de preotul lor şi constată spre bucuria lui că vorbele sale nu-i lăsaseră nesimţitori, chiar dacă puteau înţelege destul de puţin limba franceză.

Însuşi faptul că el, o victimă destinată morţii, îndrăznea să vorbească atât de cutezătir, se impusese asupra acestor fiinţe primitive, bătrânul preot făcu o mutră întunecată, întrucât se temea că prestigiul

său va avea de suferit în faţa discipolilor săi. Furios, scrâşni din dinţi răspunsul său :

- Tu poţi chema zeii tăi ! Aceştia nu te pot ajuta, şarpele este mai puternic.

Amuţi însă de îndată şi ochii săi se măriră de spaimă când George sări în picioare, după ce-şi trase ambele pistoale din brâul ce zăcea în apropiere, strigându-i :

- Mâinile sus ! Repede ! Nu glumesc, defel !

În acelaşi timp tânărul slobozi un glonte. Deşi trăsese doar în aer, efectul fu devastator. Ca şi cum ar fi fost atinşi de suflul morţii, negrii prinseră să urle cu toţii deodată.

Unul dintre pistoale îl aţintise asupra preotului, iar celălalt asupra celor opt negri care se-nghesuiră unul în altul, făcând acum un mănunchi.

George porunci.

- Tu, preotule, treci lângă oamenii tăi ! Mai repede ! Daţi-vă înapoi ! Mai mult ! Încă ! Acum rămâneţi împreună. Dacă cineva vine în urma mea îl împuşc imediat ! Aşa ! Ei, acum v-aţi dat seama că zeii mei sunt mai puternici decât ai voştri ?

George o luă puţin lateral, spunând aceste vorbe, încercând să răstoarne statuetele celro doi şerpi, dar nu reuşi s-o facă. Figurina se clătină puţin, dar nu se răsturnă. De abia la a treia încercare, în care-şi pusese toată forţa, aceasta căzu la pământ cu zgomot înfundat.

Un geamăt străbătu rândurile negrilor, care mai sperau c-o întâmplare miraculaosă le va slava zeii de o soartă atât de amară.

Nimci din speranţele lor nu se realiză.

George, încurajat de prima lui reuşită, îi dădu şi celei de-a doua figurine o lovitură năpraznică,aşa că şi aceasta se rostogoli pe solul stâncos.

- Zeii voştri nu mai valorează nimic, aşa că nu vă mai lăsaţi prostiţi de preotul vostru. Dacă va încerca să-mi facă vreun rău veţi fi pedepsiţi aspru cu toţii.

La comanda fiului căpitanului – întoarceţi-vă – aceştia se executară imediat.

George îşi pusese pe umăr toate brâiele cu arme ale camarazilor săi.

Se îndreptă apoi încet spre ieşire în timp ce cu coada ochiului îi mai supraveghea cu atenţie pe negri.

- Nu-ncercaţi să vă întoarceţi, altfel va fi rău de voi, mai strigă tânărul când văzu tentative a doi negri care voiau să se întoarcă, poate pentru a pune din nou şerpii pe piedestalurile lor.

- Zeii mei vor lua zeii voştri la ei şi asta făcă ca voi să vă daţi seama, rămâenţi pe loc !

bătrânul negru a cărui autoritate george o dărâmase până la temeleie făcu o încercare disperată de a-şi duce mâna la buzunar. George fu dintr-un salt lângă el şi-i scoase mâna care n-apucase să ajungă în fundul buzunarului.

Ştia prea bine că nu putea să se poarte cu mănuşi cu oamenii aceştia. Ei trebuiau să-i poarte constant frică, întrucât poziţia în care se găsea rămânea periculoasă.

Chiar dacă avea asupra lui o grămadă de arme şi ieşirea din peşteră rămânea liberă, negrii îl depăşeau cu mult prin numărul lor.

El n-ar fi putut să le opună rezistenţă dacă s-ar fi gândit să acţioneze repede şi nu şovăielnic şi izolat ca şi până acum.

Un moment George se gândi dacă na-r fi mai bine să aştepte aici în templu întoarcerea lui Petre. În acest caz negrii ar fi putut fi proiectaţi pentru douăzeci şi patru de ore într-un somn profund cu ajutorul unei grenade cu gaze. Statuile cu simbolul zeilor templului ar fi putut fi scoase din încăpere fără ca negrii să observe ceva. George era ferm hotărât să le ia cu sine, nu ca amintire, ci pentru a împiedeca ceremoniile păgâne care se practicau aici. Dacă acestea nu mai existau, negrii ar fi încetat să mai creadă în ele.

Când submarinul se va fi îndepărtat puţin de coastă, tatăl său, gândi Georgem va putea trimite unmesaj în eter, anunţând autorităţile franceze că nouă negri zac inconştienţi în templul din stâncă la Mount Pelee şi că în templu mai trebuie să fie luate două statuette, reprezentând zeităţi păgâne. Prin asta se va putea dovedi şi nevinovăţia negrului Louis, iar negustorul care-l acuzase va cădea la rândul lui sub bănuiala că este înţeles cu adepţii acestui cult misterios.

George auzi un mic zgomot la capătul gangului în care se găsea, zgomot asemănător unor paşi ce se aproipau. Se opri şi strigă negrilor, care mai stăteau încă în picioare, cu faţa întoarsă :

- Rămâneţi în poziţia în care vă aflaţi acum. Nu am terminat încă, zeii mei vin să-i ia pe zeii voştri, dar voi n-o să observaţi nimic.

Poate că Petre, auzise focul de armă pe care-l trăsese înainte şi acuma se grăbise pentru a-i da o mână de ajutor. În orice caz, ar fi foarte bine dacă ar sosi totuşi acuma, atunci s-ar putea considera întreaga problemă de aici rezolvată.

Acum zgomotul uşor de la început se auzi chiar în apropierea lui.

- Haide, Petre, fii fără grijă ! strigă George bucuros. Îi am pe negrii ăştia la cheremul meu. Aruncă-le o grenadă ! După ce-i vom ameţi vom lua statuetele …

Mai departe, nu mai ajunse să spună nimic. O siluetă întunecată, masivă, se repezi asupra lui. Mai apucă să vadă o mână ridicată ameninţător. Tânărul trase o dată, de două ori, dar gloanţele nu nimeriră. Simţi o lovitură teribilă apoi în moalele capului care ar fi putut doborî şi un gigant de calibrul lui Petre şi căzu fără o vorbă la pământ.

Când îşi veni în simţiri, nu-l mai durea chiar atât de tare capul ca prima dată, când se deşteptase din leşin. Aşadar lovitura nu fusese totuşi chiar atât de puternică cum crezuse la început.

Situaţia însă fusese exploatată de negrii acre ajunseră din nou să fie stăpâni pe situaţie. George era foarte supărat pe el însuşi că presupunsese în mod nefondat că Petre era acel ce se apropiase ! Nu se gândise niciun moment că un alt adversar s-ar fi putut apropia pe nesimţite. Cu armele pe care le avea asupra lui ar fi putut să-l ţină în şah şi pe noul venit.

De data asta George era atât de zdarvăn legat încât doar cu multă sforţare putea scoate un geamăt. Legăturile îi intrau adânc în carne.

Îi era foarte clar că acuma nici măcar nu se mai putea pune problema eliberării prin sine însuşi. Chiar dacă ar fi avut un cuţit între degete, nu şi-ar fi putut tăia legăturile, întrucât orice mişcare îi provoca răni adânci în carne. Din nou se perindară prin faţa ochilor lui George tablouri déjà cunoscute.

Bătrânul preot îngenunchiase din nou în faţa statuilor celor doi şeroi, care fuseseră ridicate şi puse la locurile lor. Şi îşi începuse din nou ritualurile de rugăciune, ca şi prima oară. Ceilalţi îngenunchiaseră în spatele său, privind necontenit spre acesta şi mişcările sale.

Foarte aproape de cei doi şerpi zăcea un trup nemişcat. Să fi fost acel individ puternic care se năpustise asupra lui şi împotriva căruia reuşise şi el să-i administreze câteva lovituri ?

La ce-i mai folosea acum ? Petre-i mai rămânea unica lui salvare. Din păcate nu putea aprecia cât durase leşinul săi şi în consecinţă nu putea aprecia când ar fi fost probabilă întoarcerea lui Petre.

George nu putea decât să regrete, făcându-şi reproşuri amare, că prin superficialitatea de care dăduse dovadă nun exploatase-n favoarea sa situaţia în acre se aflase la un moment dat, situaţie câştigată ce-i drept, tot datorită vicleniei, curajului şi prezenţei de spirit.

Acum din păcate era prea târziu. Se găsea din nou în mâinile acestor fanatici care se vor răzbuna cu atât mai vârtos pe el, cu cât încercase să-i păcălească nu cu mult timp în urmă.

De ce a trebuit să răstoare cele două statuete ? S-a comportat ca un puşti fără discernământ. În loc să se gândească numai la salvarae sa, s-a pus să facă lucruri la care nici măcar nu se gândise înainte.

Acum culegea rodul actelor sale necugetate !

Această faptă nu i-o vor ierta-o negrii niciodată !

CAP. V. ÎN ULTIMA CLIPĂ

Degeaba îşi sfărâma George creierii cum să facă să se elibereze singur. Nu găsea însă nicio soluţie. Doar Petre ar mai fi putut să-l salveze ! Dacă acesta ar fi ştiut în ce situaţie deznădăjduită se găsea el acuma, sAr fi grăbit şi mai mult de cum o făcea de obicei.

Se putea întâmpla însă ca tovarăşii săi să nici nu fi ajuns pe submarin, să fi fost reţinuţi undeva. Se putea chiar să fi apărut vreun vas de pescuit în golf. În acest caz Doxul ar fi fost nevoit să se scufunde pentru a nu fi văzut. În această situaţie, ar fi durat mult mai mult până ce Petre ar fi ajuns la bordul Doxului să ia grenadele şi proviziile pentru George.

Toate aceste gânduri nu-i puteau deloc ridica moralul dar acum era prea târziu, trebuia să le fi luat în considerare de la început. A avut la un moment dat toate atuurile în mână ! Trebuia să-şi fi jucat cărţile cum trebuie. N-a făcut-o şi acum trebuia să plătească.

George privi ca pe o mântuire momentul când preotul se ridică din contemplare. După câteva minute, flăcările focului care acum, cu vioiciune, se colorară iarăşi în verde. De trei ori una după alta. Şi de fiecare dată negrii izbucneau în strigăte de bucurie sălbatică.

Bătrânul preot privi spre George şi-n ochii acestuia tânărul citi o ură de moarte. Asta era doar de înţeles, după ce-i făcuse George. Aşa că nu i-o luă în nume de rău. C-o voce ascuţită bătrânul se adresă oamenilor săi, care-i răspunseră pe loc izbucnind în urale.

Tânărului nu-i plăcea deloc cum evoluau lucrurile. Dacă Petre nu se grăbea şi sosea totuşi la timp, soarta i s-ar fi putut împlini chiar aici. Din nou se întoarse bătrânul preot spre el.

- Masser l-ai rănit grav pe Jean. Stă acolo şi nu se mişcă deloc.

- L-am ucis cumva ? întrebă George.

- Masser nu omorât pe Jean, dar lovit rău şi asta a supărat pe zeii noştri. Aşadar, trebuie să mori. Dar, mai întâi trebuie să suferi chinuri pentru a ne îmbuna zeii.

- Nu uita că zeii mei veghează, îi aminti George.

- Zeii tăi nu sunt buni, nu sunt puternici, te-au părăsit déjà, îi dădu replica bătrânul preot.

George nu se dădu bătut şi distras de elocvenţa negrului. Mai întâi de toate, trebuia să câştige timp, de aceea trebuia să vorbească incontinuu cu acesta. Dar dacă era vorba de o discuţie, numai cu el putea s-o ducă, chiar dacă ar fi fost să se contrazică mereu.

- Zeii mei, însă sunt mai puternici, în orice caz, decât şerpii tăi. M-au părăsit doar pentru moment pentru că am fost prea uşuratic. Se vor întoarce însă şi-i vor lua pe zeii tăi de aici.

George nu ştia dacă vocea sa va fi auzită de către Petre, dar văzu spre satisfacţia lui că negrii se neliniştiră din nou. Se priviră uni pe alţii şi începură să şuşotească între ei.

Bătrânul preot avu mai mult de lucru până ce reuşi să-i aducă la ordine şi figurile lor exprimau aceeaşi îndârjire fanatică ca la început. George izbucni în râs şi strigă din nou :

- Petre, haide ! Haide, repede !

Preotul dădu la doi dintre adepţii său un ordin. Cei doi se apropiară şovăind de fiul căpitanului. Unul îşi scoase o batistă din buzunar.

George îşi dădu seama cî va fi încăluşat din pricina strigătelor sale. De aceea strigă din toţi rărunchii. Când unul dintre negrii se strădui să-i vâre căluşul în gură, se împotrivi din toate puterile şi-i administră cu capul aşa legat, negrului care se aplecase asupra lui, o lovitură puternică. Negrul se dădu deoparte, clătinându-se atât de nefericit încât răsturnă una dintre figurinele cu chipul zeului. Camaradul său ţipă de asemenea îngrozit, văzând ce se întâmplase. De mânie şi dezamăgire preotul urlă ca muşcat de streche.

Bucuros i-ar fi îndesat el căluşul în gura lui George, dara sta nu se potrivea demnităţii sale şi de aceea trebuie să fie foarte atent

pentru a nu-şi pierde prestigiul pentru a doua oară.

Alţi doi negri fură somaţi să-i pună căluş lui George. Aceştia porcedară mai cu viclenie. Se feriră să se apropie direct de George ci o făcură doar din lateral. Acesta însă nu mai opuse nicio rezistenţă întrucât îşi dădu seama că totul era în zadar.

- Acum Masser nu mai poate striga, spsue bătrânul preot când cei doi negri se dezlipiră de George. Acum zeii tăi nu mai pot să-l audă. Acum Masser va simţi cum este moartea !

Dar aşa de repede nu se temea George c-or să se petreacă lucrurile. Negrii începură mai întâi să cânte un cântec triumfător şi apoi să dănţuiască în jurul victimelor lor.

În ciuda situaţiei sale deznădăjduite, george se amuză în sinea lui, văzând că-n toată ţopăiala lor, negrii se fereau ca de foc să vină-n apropierea picioarelor sale. Dansul deveni din ce în ce mai sălbatic, sfârşind prin a se purta ca nişte draci.

Bătrânul preot nu lua parte la dans. El stătea de-o parte şi-l supraveghea necontenit pe George. Ştia el prea bine că dansul negrilor l-ar putea avantaja într-un fel pe prizonier, întrucât erau distraţi total de patima mişcărilor. În cele din urmă negrii complet epuizaţi se opriră. De îndată bătrânul preot negru începu din nou să li adreseze. În acest timp atăta constant spre foc şi George îşi dădu seama ce însemna asta. Unul dintre negrii, un individ solid, îngenunche lângă foc şi suflă în flăcările care urcau tot mai sus.

Această ocazie favorabilă George n-o puttu lăsa fără s-o exploateze.

El zăcea deocamdată destul de departe de foc. Hotărât în cee ce făcea se rostogoli de două ori spre cel ce-ngenunchiase lângă foc, se adună ca un arc şi destinzându-se deodată, îl împinse pe negrul care îngenunchiase, dezechilibrându-l şi aruncându-l în foc. Acesta ţipă ca din gură de şarpe.

Chiar dacă negrul s-ar fi ridicat imediat din mijlocul flăcărilor şi n-ar fi suferit niico arsură, fapta lui George tot ar fi înrâurit considerabil asupra moralului negrilor.

George stătea din nou nemişcat. Negrii se îndepărtară de el îngroziţi. Cel ce căzuse în mijlocul flăcărilor îşi freca de zor palmele. Bătrânul preot începu să vorbească din nou cu însufleţire cu adepţii săi. El arătă spre picioarele tânărului, încercând să-i lămurească că numai îndemânarea albului făcuse totul posibil, iar nu intervenţia zeilor acestuia, cum înclinau să creadă negrii.

Bătrânului preot îi trebui mult timp până ce reuşi să-i convingă pe discipolii săi să se apropie de foc şi de tânărul alb.

George nu mai ştia ce să facă pentru a-ş ţine preocupaţi pe negrii. Începu să-şi mişte ochii în orbitele lor, aşa cum fac uneori copii nu pentru a insufla teama, ci din pură joacă sau clovnerie. Negrilor li se păru însă un lucru groaznic, aşa că din nou apăru teama pe figurile lor.

Bătrânul preot dădu din nou un ordin. George nu ştia ce însemna, dar văzu că negrii înaintau încet spre el.

Un negru vânjos, care se găsea cel mai aproape de Gweorge stătea chiar la capul său, în aşa fel încât nu-l putea atinge cu

picioarele. Acum, tocmai acest negru, îngenunche în faţa lui, mai bine zis se aplecă la nivelul lui. George se roti imediat ca o zvârlugă îşi trase din nou picioarele, după care le-mpinse cu putere spre negru, care zbură ca şi predecesorul său prin încăpere.

Ceilalţi negri îşi dădură seama în sfârşit că este intolerabil să se lase trataţi astfel de un prizoneir al lor şi legat pe deasupra. Cu feţele schimonosite de strigăte de furie se năpustiră asupra lui. Senţelege că George mai încercă să-mpungă cu picioarele până când un negru puternic i le imobiliză în braţele sale uriaşe, trăgându-ile în sus.

Acum george era complet lipsit de apărare. O singură speranţă mia avea şia sat se numea Petre ! Numai de-ar ajunge la timp !

Lui George nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea din picioare, oricâtă durere simţea prin aceste mişcări, întrucât legăturile îi intrau încă şi mai adânc în carne. Cu toate acestea, sfârşitul nu mai putea fi mult amânat. Negrul îi ţinea ca-n cleşte prinse picioarele iar spaima de care păreau cuprinşi iniţial negrii părea să se fi evaporat. O calitate deosebită a lui George era aceea că poseda foarte multă tenacitate. Acolo unde alţii ar fi renunţat demult, el, în ciuda lipsei de perspectivă nu cedase şi căuta să obţină un avantaj şi o portiţă de scăpare din orice situaţie. Iată de ce încercă şi acum să-şi dea capul de-o parte, pentru a evita ca şi acesta să fie pironit ca-n cleşte.

Dar totul era zadarnic. Labele negrului – pentru că mâinile acestuia erau într-adevăr attâ de mari, încât puteau fi asemuite unor labe de fiară mare – se încleştară ca braţeel unei menghine de oţel, care după ce apucă nu mai lasă nimic din strânsoare.

- Masser trebuie să stea liniştit ! încercă preotul să-l povăţuiască pe prizonierul său rebel.

George i-ar fi dat bucuros un răspuns pe măsurăm, dar căluşul îl împiedeca s-o facă.

- Masser îşi face singur rău dacă mişcă atâta, continuă preotul.

George nu mai ascultă ce-i spune. Gândurile sale se-ndreptau numai către Petre. Era de parcă numai gândindu-se cu intensitate ala ceasta putea să-i grăbească sosirea.

Din nou încercă George cu câteva mişcări rapide s-şi elibereze picioarele. De data asta avu noroc, pentru că negrul care-l ţinea se dădu un pas înapoi pentru ca să poată balansa mişcările tânărului.

În aceste zbateri se ciocni de un negru şi de spaimă dădu drumul picioarelor prizonierului său.

Ceilalţi negrii se dădură înspăimântaţi câţiva paşi înapoi, de îndată ce observaseră că tovarăşul lor pierduse controlul asupra picioarelor lui George.

Acum preotul se săturase până peste cap de matrapazlâcurile victimei sale care-şi făcea de cap, aşa legat cum era. Acum trebuia să arate că albul era cu desăvârşire în puterea lui. Se grăbi el însuşi, năpustindu-se asupra lui când, de undeva de pe gang se auzi o împuşcătură.

Bătrânul sări în sus şi se uită în direcţia de unde venise detunătura, cu ochi scăpărând de furie.

Ceilalţi negrii la auzul focului de armă, repercutat de mai multe ori de ecou, se dădură câţiva paşi îndărăt.

Lui George îi venea să chiuie de bucurie, deşi nu-şi putea pune gândul în tractică din cauza căluşului. În aceeaşi clipă auzi vocea prietenului său Petre :

- Ţine-ţi respiraţia, domnule George ! Grenada cu gaz !

George se conformă numaidecât. În secunda următoare s-auzi detunătura înăbuşită a grenadei după care, câteva secunde mai târziu, negrii căzură ca seceraţi la pământ, fără să mai apuce să zică nici pâs. George se simţi prins în braţe şi dus pe sus. Că încheieturile îi provocau dureri ascuţite nu mai conta ! Fusese salvat în ultima clipă prin apariţia lui Petre !

George fu transportat la aer curat de către protectorul său. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să respire măcar, de cum să vorbească, întrucât nu se putea şti cum putea aluneca gazul de-a lungul coridorului. De abia când Petre îi depuse undeva lateral în gang, fiul căpitanului putu trage câteva guri de aer prospăt, înainte ca Petre să-i taie legăturile.

Câteva secunde mai târziu George era liber şi-şi putut masa încheieturile mâinilor şi a picioarelor. Petre stătea deoparte bucurându-se privindu-l. Această bucurie era mulţumirea lui pentru cuvintele numai era nevoie. De abia când George se ridică de jos îi strânse recunoscător mâna. Îi povesti cum îi avusese o dată pe negrii pe deplin în puterea lui şi numai datorită neglijenţei, crezând că Petre este acela care vine, şi-a pierdut din nou libertatea.

- Pe Dox totul e-n ordine ? îl întrebă George repede, pentru a mai varia discuţia de la ultimele întâmplări

- Doxul se scufundase în clipa în care am ajuns la ţărm, povesti Petre. Câţiva poliţişti s-au strecurat la mal, chiar pe mica cărare accesibilă şi de aceea am întârziat atâta.

- Şi eu m-am gândit la posibilitatea astam remarcă George. Tata se va bucura că ne vom întoarce atât de curând, după ce-am făcut toată munca. Cred că Louis va fi reabilitat, dacă tata va transmite în eter un mesaj în legătură cu templul din stâncă. Poliţiştii vor putea să-i ridice liniştiţi pe nergii fără cunoştinţă din peşteră.

Petre fu de acord cu spusele protejatului său.

- În acest caz, negustorul Matin va trebui să-i înapoieze “prada” sa lui Louis, de la carea revendicat-o.

Petre voia să se întoarcă imediat la submarin, dar George îi aminti prietenului său că mai aveau de aşteptat un sfert de oră până ce se risipeşte gazul. Trebuie să mai intre încă o dată în templul din interiorul craterului, dacă nu doreau să-şi lase armele acolo.

Pe de altă parte, voia să ia şi cele două statuette, deşi Petre obietcă că nu era aczul să le transporte singuri, întrucât erau sufficient de grele şi massive.

George îi dădu dreptate.

- Ei, vom mai vedea noi, bombăni uriaşul.

Când cei doi, puţin mai târziu, intrară din nou în interiorul templului pe George-l trecu un fior de groază. Aici era doar sortit să ardă de viu şi era cât p-aci ca ceremonia păgână să se fi petrecut. Numai şovăiala negrilor şi sosirea lui Petre l-au păzit de o moarte grozavă.

George se-ncinse peste brâul lui cu acela al doctorului. Ce celelalte se-nsărcină Petre, care mai înşfăcă în plus şi una dintre cele două statuete. În privinţa negrilor nu mai trebuia să-şi facă griji. Aceştia zăceau la pământ cufundaţi într-un somn adânc şi se vor mira puţin la deşteptare, când se vor trezi în custodia poliţiei.

Când cei doi camarazi au ajuns din nou la aer curat, George îl ajută pe prietenul său să poarte statueta. Şi n-a fost deloc uşor să ducă povara asta pe drumul presărat cu obstacole naturale.

Chiar dacă Petre ducea greutatea cea mai mare, George se bucură când se văzu deodată în faţa submarinului. La un semn al lui Petre, doi marinari coborâră funii, cu ajutorul cărora putu fi urcată pe vas statueta cu şarpele de aur. Câteva minute mai târziu, George păşi pe punte.

După ce povesti ce i s-a întâmplat, trebui să încaseze câteva reproşuri din partea tatălui său, care-l privea totuşi cu ochii strălucitori de bucurie că totul s-a terminat cu bine.

Când george îi aminti tatălui său despre radiogarma pe care trebuia s-o dea, farrow se-ntoarse înspre Louios, care ascultase cu interes şi modestie istorisirea lui George.

Farrow îi recomandă lui Louis să meargă liniştit acasă, pe plantaţia tatălui său şi chiar să se lase arestat, fiindcă nu o să dureze mult şi va fi pus în libertate, fiind şi complet reabilitat.

Mulţumind din toată inima, Louis îşi luă rămas bun de la camarazi şi coborî pe uscat.

Aceştia din urmă urcaseră din nou în turn şi Doxul porni să facă manevrele cuveniote pentru a ieşi din apele golfului în largul mării.

Când Farrow socoti că s-a îndepărtat sufficient de Martinica, trimise radiograma în eter, înştiinţând autorităţileîn drept despre cele petrecute pe insulă. Puţin după aceea veni şi depeşa prin care i se mulţumea lui Farrow pentru rezultatele obţinute.

***

Mult mai târziu, cu ocazia debarcării într-un port, au putut citi camarazii de pe Dox, într-un număr mai vechi dintr-un ziar despre descoperirea resturilor unui templu Vodoo pe insula Martinica. Următoarele întâmplări vor fi zugrăvite în volumul următor.

Sfârşitul volumului nr. 252 : **În craterul din Martinica**

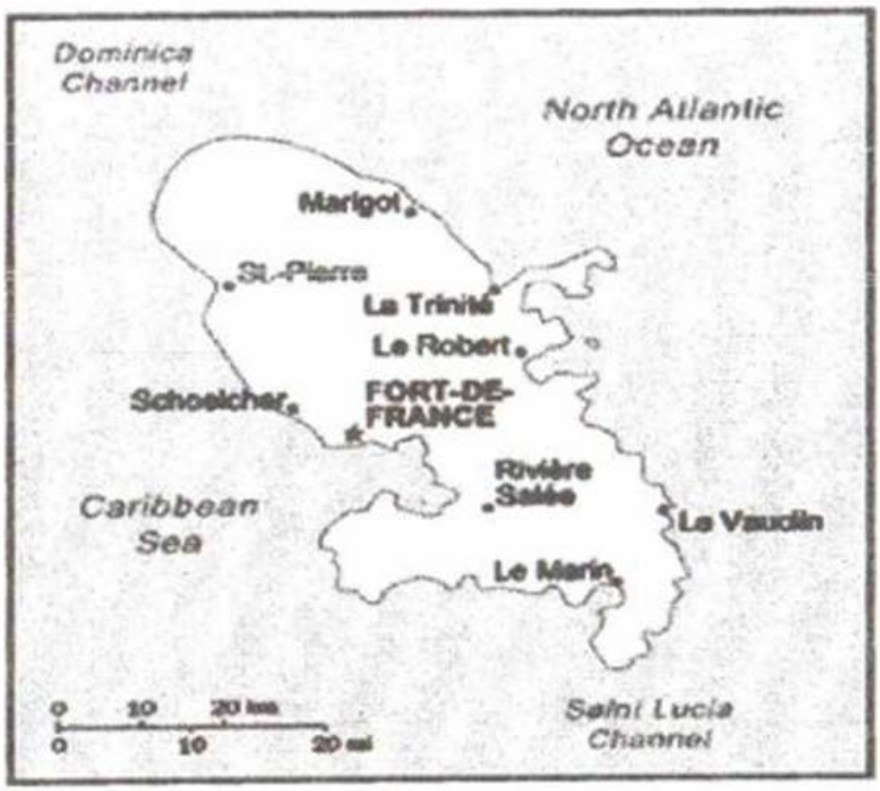
Dominica Channel
North Atlantic Ocean
Marigot
St-Pierre
La Trinité
Le Robert
Schoelcher
FORT-DE-FRANCE
Rivière Salée
Caribbean Sea
La Vaudin
Le Marin
0 10 20 km
0 10 20 mi
Saint Lucia Channel

MARTINICA

Martinica este o insulă în estul Caraibilor, teritoriu de peste mări al Franţei, implicit membru al Uniunii Europene. Este situată în arhipelagul Antilelor Mici, având la nord insula Dominica şi la sud insula Sfânta Lucia, la 400 km de coastele sudmaericane şi peste 7000 km de cele europene. Are o suprafaţă de 1128 kmp, lungimea de 60 km la o lăţime maximă de 20 km. Populaţia este de circa 380000 locuitori.

Insula fiind de origine vulcanică, are un relief accidentat cu punctual cel mai înalt muntele Pelee, vulcan activ a cărui ultimă erupţie din 8 mai 1902 a ucis aproape toată populaţia oraşului Saint-Pierre între 28000 şi 30000 de persoane.

Nordul este acoperitr de vegetaţie luxuriantă tropicală, iar sudul este mai puţin abrupt şi cu vegetaţie mai puţin abundentă. Datorită vegetaţiei abundente din nord, insula mai eset denumită şi ‘insula florilor”. Aici pot fi găsite păduri de acaj, mahon, precum şi ferigi arborescente de 2 m înălţime, ierburi şi liane.

Insula afost văzută de Cristofor Columb în 1493, la doua sa călătorie, dar el debarcă aici abia în 1502. Ulterior insula a fost colonizată de francezi.